

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

**№5 (92)
ТРАВЕНЬ
2012 РОКУ**

ДЕЛЕГАЦІЯ ВРЦІРО ПРОВЕЛА НИЗКУ ЗУСТРІЧЕЙ У ВАШИНГТОНІ

Делегація Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій 26 квітня у Вашингтоні зустрілась із заступником Державного секретаря США, керівником Бюро з питань демократії, прав людини та праці Томасом О. Мелією.

Американську сторону на зустрічі також представляв директор Відділу у справах України, Молдови та Білорусі Бакстер Хант. Окрім релігійних лідерів, з української сторони був присутній Посол України в США Олександр Моцик.

Учасники зустрічі обговорили питання свободи віросповідання в Україні та світі. Томас Мелія відзначив важливість розбудови таких суспільних

відносин, завдяки яким кожна людина може вільно сповідувати свою релігію, навіть перебуваючи в меншості.

Представники ВРЦіРО презентували власний досвід порозуміння між конфесіями та підкреслили роль діалогу з державою задля утвердження свободи віросповідання як фундаментальної цінності. Після цього делегація з України разом із представниками посольства та української діаспори в США провели церемонію покладання квітів до пам'ятника Тарасові Шевченку.

Візит глав українських конфесій до Вашингтона завершився урочистим прийомом у посольстві України. Учасники заходу молитвою вшанували пам'ять жертв Чорнобильської катастрофи, 26-ті роковини якої відзначались того дня.

ІРС.

ЗНОВУ ПРО ПРОБЛЕМУ «БАТЬКІВ І ДІТЕЙ»

Проблема «батьків і дітей» у християнстві має давню історію. Апостол Павло у своїх посланнях, з одного боку, переконує Тимофія не бентежитися через тих, хто вважав його надто молодим для серйозних вчинків і вагомому лідерства. З другого боку, Павло вмовляє молодих людей шанувати старших, у тому числі і старших за віком служителів.

СТ. 3

ВОЛИНСЬКИЙ АПОСТОЛ

Життя та служіння Лукаша Столярчука

...Пригадую прочитаний десь випадок про те, як один зі служителів «Армії спасіння», завітавши в центральний офіс цієї всесвітньої місіонерської організації, зауважив на стіні портрет засновника «Армії» Вільяма Бутса. Хтось із працівників офісу через деякий час зайшов у кімнату і побачив, як відвідувач зі сльозами на очах стояв на колінах і, піднявши руки, просив: «Господи! Зроби це ще раз!».

Ці слова не раз спадали на пам'ять, коли я працював над підготовкою матеріалу про волинського місіонера Лукаша Столярчука. Іноді, слухаючи спогади очевидців про цього служителя, мені здавалося, що це людина з легенди. Дух Святий так діяв через життя та служіння Свого слуги, що мимоволі хотілося вигукнути: «Господи! Зроби це ще раз!».

СТ. 4

ВІДКРИТО НОВИЙ ДІМ МОЛИТВИ

22 квітня стало урочистою датою для церкви ХВС м. Ківерців — новий дім молитви вперше наповнився людьми. Його будівництво почалося ще шість років тому, коли виникла потреба у більшому приміщенні для проведення богослужінь.

Святкове зібрання розпочали пастор Василь Гламазда — коротким оглядом історії Ківерцівської церкви і єпископ Степан Веремчук.

Протягом зібрання лунали слова подяки всім, хто брав участь у будівництві. Служителі звершили молитву посвяти молитовного будинку, а єпископ Михайло Близнюк, привітавши Ківерцівську церкву від імені обласного об'єднання, вручив у подарунок Біблію.

Окрасою зібрання стали спів зведеного хору під керівництвом Олександра Величка, а також великодня дитяча програма недільної школи.

У другій частині служіння гостям було надане слово для привітання та проповіді.

«Ми повинні навчитися поводитися в домі Божому», — наголосив пастор церкви с. Рованці Петро Янюк і закликав, залишаючи всі тягарі, завжди бути готовими почути голос Божий у домі Божому.

Гості зі Львова Левій Туз із дружиною служили

співом. Петро Карплюк, пастор с. Звіздівки Рівненської області наголосив, що головне — не посвятити дім Господу, а повністю посвятити Йому власні серця.

Темою проповіді єпископа Михайла Близнюка була любов до Бога. «Любов — єдине, чим ми можемо відповісти на Божу любов до нас. Але чи маємо ми відвагу сказати: «Я люблю Тебе!»? Чи виявляємо у любові до ближніх свою любов до Ісуса Христа?».

Заключну проповідь виголосив заступник старшого єпископа ЦХВЕУ Микола Синюк. Передавши вітання від старшого єпископа Михайла Паночка, промовець звернув увагу присутніх на текст з 1 Петр. 2:5: «І самі, немов те каміння живе, будуйтеся в дім духовний...»

«Будуватися — це, перш за все, довіритися Будівничому. Я більш ніж упевнений, що дошки, які у нас під ногами, не сперечалися з тими, які йшли на виготовлення цієї розкішної гарної кафедри. Або ці два світильники — кому з них висіти ближче до кафедри. Майстер вирішує, де їм бути!.. Довірмося Майстру, Який найкраще знає наше місце у Своїй будівлі!».

Спілкування і привітання продовжилося за святковим обідом у підвальному приміщенні дому молитви.

chve.org.ua.

ЧИЄ ЦЕ СВІТЛО?

Якось ми з сім'єю розглядали експозицію артефактів воєнної історії, розташовану в одному з бункерів колишньої підземної бази підводних човнів — на взірєць тієї, що показана в фільмі «Індіана Джонс і ковчег Заповіту». Ми все ще були там, коли працівники, не зауваживши нас, покинули музейний комплекс і погасили світло. Разом з дружиною і дитиною нам довелося вибиратися довгою дугоподібною штольнією водного каналу, який колись слугував сталінським субмаринам. Уявляєте, як ми раділи, що в мене був портативний спелеологічний ліхтарик, — я завжди беру його з собою, відправляючись в дорогу.

СТ. 5

ВІТАЄМО З ЮВІЛЕЄМ!

Церква ХВС міста Володимира-Волинського відзначила ювілей — 20 років з дня першого богослужіння в новому молитовному домі. Два десятиліття тому, якраз на Страшний четвер, у ново-збудованому приміщенні пролунали слова вдячності Богові не лише за Спасителя, Який страждав, помер і воскрес, але й за дорогу задовжки в декілька десятиліть, якою Господь вів церкву.

Розпочалася історія церкви у важкі воєнні роки. Точних дат встановити не вдалося, але відомо, що євангельську звістку про П'ятидесятницю у давнє місто принесли українські переселенці з Польщі у 1943-44 роках. Через них або через гостей із Човниці, що приїжджали провідувати своїх друзів, поклялася родина Никифора Залуцького, якого вважають першим п'ятидесятником Володимира-Волинського. Церква зростала завдяки приїзду віруючих з інших місць. Зібрання проводилися в приватних будинках, однак часто п'ятидесятники брали участь у спільних богослужіннях в баптистському домі молитви. У 1959 році п'ятидесятники почали збиратися окремо від баптистів, перебуваючи, практично, у підпіллі. 1992 року церква отримала реєстрацію і можливість збудувати приміщення для богослужінь.

Тож вітаємо церкву з ювілеєм і бажаємо натхнення в служінні Господу.

У минулому номері з нашої вини була допущена помилка. Єпископ Анатолій Безкровний служить старшим пресвітером обласного об'єднання церков ХВС Донецької, а не Луганської області.

Просимо вибачення в Анатолія Безкровного і Ростислава Величка, старшого пресвітера Луганського об'єднання, за цю прикру помилку.

Редакція.

ЕФЕКТИВНЕ МІСІОНЕРСТВО МІСЦЕВОЇ ЦЕРКВИ

Юрій Веремій

*Єпископ південно-західного
регіону України*

«Бо кожен, хто покличе Господнє Ім'я, буде спасений. Але як покличуть Того, в Кого не вірували? А як увірують у Того, що про Нього не чули? А як почують без проповідника? І як будуть проповідувати, коли не будуть послані? Як написано: Які гарні ноги благовісників миру, благовісників добра» (Рим. 10:13-15).

Що таке місіонерство? Це послання з певною місією. У біблійному контексті визначення місіонерства звучить так: Господь Бог посилає тих, хто вірує в Христа, свідчити світові, що гине, про спасіння вірою в Господа Ісуса Христа, Який помер за гріхи всього людства на хресті.

У чому полягає ця місія? Ті, хто вірує в Ісуса Христа, знають, що тільки Ісус може дати людині спасіння, тобто те, чого людина потребує найбільше. «Він – убагання за наші гріхи, і не тільки за наші, але й за гріхи всього світу» (1 Ів. 2:2); «Промовляє до нього Ісус: Я дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене» (Ів. 14:6); «І нема ні в ким іншим спасіння. Бо під небом нема іншого Імення, даного людям, що ним би спастися ми мали» (Дії 4:12).

Апостол Іван бачив на острові Патмос у видінні спасених людей: «Потому я глянув, і ось натовп великий, що його зрахувати не може ніхто, з усякого народу, і племен, і народів, і язиків, стояв перед престолом і перед Агнцем, зодягнені в білу одягу, а в їхніх руках було пальмове віття» (Об. 7:9).

Звідки взялися ці люди, хто їм проповідував?

Цей текст потужно заохочує нас до проповіді Євангелія Ісуса Христа. Церква Ісуса Христа, місіонери несли, несуть і будуть нести людям Добру Звістку.

Саме на нас, християн, покладена особлива місія – свідчити про істинного Бога і про спасіння, яке Він дарує людству через смерть і воскресіння Господа Ісуса Христа.

Наголошу: той, хто любить Ісуса Христа, не може не свідчити іншим людям про спасіння в Ісусі Христі. «Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усьй Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі» (Дії 1:8).

Ісус Христос заохочує кожного відродженого християнина на духовну працю в Ім'я Боже. «Бо коли я звіщаю Євангеліє, то нема чим хвалитись мені, це бо повинність моя. І горе мені, коли я не звіщаю Євангеліє!» (1 Кор. 9:16).

Види місіонерства

Місіонерство як послання з певною місією буває різним. Можна організовувати короточасні місіонерські подорожі – від кількох днів до кількох тижнів чи місяців. Скажімо, наш Прикарпатський край час від часу навідує з короточасними візитами молодь зі США.

Може бути тривала – на кілька років – подорож (скажімо, до Росії).

А може бути і довічне місіонерство – як справа всього твого життя.

Згідно з Писанням, Ісус посилав проповідувати 12 учнів (Мт. 10), 70 учнів (Лк. 10); Його учні подорожували також по церквах в Юдеї, Самарії та всій Римській імперії.

Можна бути місіонером за межами рідної країни; у своїй країні; у своєму найближчому оточенні.

Ми повинні розуміти свою відповідальність перед рідними, близькими та знайомими. Безперечно, більшість наших співвітчизників вже чули Добру Новину – від нас, від інших християн, по телебаченню, радіо, відвідуючи церкву, читаючи духовну літературу, християнські газети, журнали. Але далеко не всі прийняли Ісуса особистим Спасителем.

Не варто впадати через це у відчай. Наша місія полягає в тому, щоб, розповівши людям про Христа, надати їм можливість вибору, аби вони самостійно прийняли рішення, обравши для себе життя з Богом.

Хто може бути місіонером

Бути місіонером – це великий привілей і велика

відповідальність. Щоб стати ним, насамперед потрібно самому прийняти Ісуса Христа Господом і Спасителем. Далі – мати велике бажання благовістити Євангеліє Ісуса Христа.

Але самого бажання замало. Щоб бути ефективним, місіонер повинен бути сповнений Духом Святим і зодягнений силою згори. «Через це візьміть повну Божу зброю, щоб могли ви дати опір дня злого і, все виконавши, витримати. Отже, стійте, підперезавши стегна свої правдою, і зодягнувшись у броню праведності, і взувши ноги в готовість Євангелії миру. А найбільш над усе візьміть щита віри, яким зможете погасити всі огненні стріли лукавого. Візьміть і шолома спасіння, і меча духовного, який є Слово Боже» (Еф. 6:13-17).

Згадаймо, що сталося з учнями Христа, коли Його заарештували. Вони всі порозходилися, пішли займатися своїми справами, а дехто навіть відкріся.

Але після дня П'ятидесятниці, коли на них зійшов Святий Дух, Бог дав їм силу, мудрість і мужність, щоб безстрашно свідчити про Спасителя народам світу, що гине. Майже всі апостоли удостоїлися мученицької смерті за Христа.

Петро помер, бувши розп'ятий головою вниз. Андрій, брат Петра був розп'ятий у вигляді літери «Х». Якова старшого Ірод обезголовив в 44 році нашої ери. Якова Алфеевого було скинуто з крила храму в Єрусалимі в 63 році. Юда (Тадей) загинув мученицькою смертю у Персії. Пилип, за переказами, помер в Герасолі у Фрігії. З Варфоломія (Натанайла) була живцем здерта шкіра. Митник Матвій (Левій) загинув в Ефіопії від удару меча. Симон Кананіт (Зилот) помер на розп'ятті.

Хома (Близнюк), був убитий стрілою з лука або списом під час молитви. Тільки Іван (брат Якова) помер своєю смертю в похилому віці.

Поради для підготовки місіонерської сім'ї

Насамперед потрібно молитися, щоб Бог вислав працівників на живно Своє. Треба навчати про це вдома, на служіннях, регулярно готувати проповіді про місіонерство.

Можна час від часу організовувати спеціальні зібрання, де активні місіонери будуть ділитися цікавими свідченнями про місіонерську працю.

Дуже важливо служителям приглядатися до молоді, до дітей, новонавернених, щоб побачити, кого з них Бог готує до місіонерства, допомогти таким утвердитися, підтримати їх духовно і матеріально. Коли вони переконаються у правильності свого вибору, обов'язково треба відправити майбутніх благовісників на навчання у місіонерську школу. Найкраще вчитися на прикладі досвідчених людей.

Але це не означає, що після цього про них можна забути – навпаки, потрібно постійно цікавитися їхнім життям, допомагати, контролювати, щоб не занепади на душі. Молодий місіонер повинен на практиці відчувати, що це наша спільна праця.

Щоб служіння місіонера було якомога ефективнішим, бажано готувати для цього цілі сім'ї.

Слово «апостол» з грецької перекладається як «посланий». Господь з давніх часів обирав людей для служіння, посилаючи їх з певною місією до інших людей. І сьогодні Ісус посилає Своїх учнів у світ свідчити людям про спасіння. І сьогодні Він запитує кожного з нас: «Кого мені послати? І хто піде для Мене?». Як би хотілося, аби кожен на таке запитання без вагання відповів, як колись відповів пророк Ісаї: «І почув я голос Господа, що говорив: Кого Я пошлю, і хто піде для Нас? А я відказав: Ось я, пошли Ти мене!» (Іс. 6:81).

ВПЛИВ ХРИСТИЯНСЬКОЇ СІМ'ї

Олександр Попчук

Заввідділом благовісту ЦХВЕУ

«І пророків Я збуджував з ваших синів, а з ваших юнців назореїв. Хіба ж то не так, синове Ізраїлеві, говорить Господь» (Ам. 2:11).

Господь повелів нам поширювати Євангеліє Ісуса Христа серед інших людей. Зрозуміло, що робити це треба з постом і молитвою, в силі Святого Духа, з мудрістю і розумом – щоб Ім'я Господнє славилось, а грішники каялися.

Земна історія розвивається за відомим сценарієм, а наша справа – виконати волю нашого Пана, Володаря, Господа і Спасителя. І блаженний той раб, той проповідник і пастор, яких Господь застане там, де Він їх поставив.

– ми любимо Бога і знаємо, Кому ми служимо і за Ким слідуємо. Що б з нами не було. А буває всяке. Бог допускає потрясіння, щоб Він нас побачив, ми себе побачили і – щоб обспалася полова.

Я знаю одну сім'ю – зима чи літо, холод чи спека – батько і сам на кожному зібранні, і всі його сини з ним. І сини сідають на першій лавці. А як є можливість, то і слово говорили. Сьогодні всі ці сини – у служінні пастора. Слава Господу! От що значить добрий приклад батька. Нам є чому тут повчитися. Бо ми іноді комусь помагаємо, а своїх забуваємо.

Коли мати Самуїла посвятила сина для Бога, вона його навідувала, приносила одіж, дбала про його служіння перед Всевишнім. Чого не можна сказати про відомого всім чоловіка на ім'я Ілій. Хоч його сини і служили Богу, він не дбав, аби вони гідно звершували це служіння.

Написано, що наука батька і матері для сина – то прикраса. Йосип отримав добру науку від батьків. І зберіг її і в ямі, і в неволі і рабстві, і у в'язниці і при владі – аж до самої смерті. Він завжди носив на собі ці коралі – настанови тата і матері про те, що треба жити для Бога, бути чистим і вірним.

Коли Йосип привів до батька двох своїх синів, то юридично вони вважалися громадянами Єгипту, а фактично були євреями. Вони знали мову і з дідом говорили на івриті.

Бог вибирає Собі служителів серед наших синів. І дивиться Він не на фізичний вигляд, на здоров'я (згадаймо братів Давида) – Він як колись, так і нині дивиться на серце. Як той хлопець поведеться, коли Бог дасть йому владу, гроші, вплив. Бо достаток і досягнення техніки часом надувають нашого брата...

А Ісус навчає: «Прийдіть і навчіться від Мене, бо Я лагідний і серцем покірний...» Бог має спільність лише зі смиренними. Бог відкриває таємниці лише тим, хто боїться Його. І благодать дає лише смиренним.

Які ресурси використовує Бог, щоб поповнювати лави служителів? Як правило, це християнські сім'ї. І дуже часто – сім'ї служителів.

Але є одна річ, яку можна спостерігати упродовж останніх 20 років. До 1990 року були одні ресурси. А коли Бог відкрив двері для проповіді Євангелія на неозорих нивах країн СНД, то ті, хто міг би працювати на цих нивах, пішли не до праці, а десь... Це факт. І тоді Бог підняв інших, бо Його поле буде засіяне і врожай буде зібраний. І Бог підняв немало братів зі світу. У тому числі і мене – до 22 років я був у світі.

Окрім того, Бог відновлює тих служителів, які впали. Бо буває, що падають. Ісус вдруге протягнув руку апостолу Петру, відновивши його апостольство. Бог не відмінив його апостольство, і ми можемо бачити, що другий апостол Петро був набагато міцніший за першого.

Браття, якщо ми спотикнулися – вставаймо, якщо осквернилися – осяятимось, якщо згрішили – покаймося, якщо посварилися з кимсь – помиримось.

Відома всім Єзавель хотіла знищити всіх, на кому спочивав Дух Святого Бога. Але Бог мав служителів на взірєць Єлисея, які дбали про те, аби були пророчи школи, молитовні і з'їзні зібрання, щоб сини Ізраїлю були сповнені Духа Святого.

Хрещення Духом Святим потрібне для благовісту – щоб зміцнити і підбадьорити, щоб ми не боялися ні фарисеїв, ні саддукеїв.

Хай Бог нам допоможе і самим такими бути, і виховувати синів мужами діла, щоб вони вміли довести справу до кінця.

ЗНОВУ ПРО ПРОБЛЕМУ «БАТЬКІВ І ДІТЕЙ»

Специфічність проблеми в сучасному ракурсі

Однак необхідно визнати, що специфіка конфлікту поколінь в євангельському християнстві, що виник на фоні унікальних змін, викликів, можливостей і потрясінь останніх двох десятиліть, виявилась насправді унікальною. Потужне «вприскування» нових, переважно молодих навісних існуючі громади кінця 80-х — початку 90-х років породило в євангельському християнстві раніше практично неіснуючі феномени.

Насамперед це феномен молодіжних церков, громад, що склалися на 90 і більше відсотків з людей, чий вік рідко досягав 30 років. Ці церкви часто появлялися як результат стратегічних ініціатив окремих деномінацій, залишаючись в їх юрисдикції, але так само часто формувалися з «відкинутих» традиційними церквами молодих людей.

Наступний феномен — поява молодих лідерів, що не мали чи не бажали приймати існуючі моделі служіння, керувалися своїми цінностями та інструментами для часто необмеженого духовного і емоційного впливу на інших, у тому числі і старших за віком віруючих.

Далі — феномен апатичної, конформістської і кар'єристської налаштованої церковної молоді. Це молоді християни, які розглядали церкву, у першу чергу, як джерело соціальних можливостей особисто для них.

У цьому контексті можна виділити три характерні сценарії, за якими розросталась проблема конфлікту поколінь в євангельському християнстві, проблема, котру також можна охарактеризувати як проблему «втраченого покоління» молодих людей, що прийшли в євангельські церкви під час перебудовного пробудження.

Три сценарії розвитку проблеми

Сценарій перший — ДВБ. Віруюча або молодь, вихована в християнських або частково християнських сім'ях, що сформувалася світоглядно і соціально в християнських громадах, стає тими, кого почали називати ДВБ — діти віруючих батьків. Ця молодь, знаючи всі норми і правила своїх громад, вмюючи і звикнувши грати за цими правилами, виявляється нездатною не лише знайти спільну мову з ровесниками, які прийшли «зі світу», а й часто нездатною проповідувати Євангеліє адекватно особливостям молодих людей, що ніколи не знали субкультури євангельського християнства.

«Христос є відповідь» — цей популярний лозунг дискредитований, оскільки в багатьох церквах практично не знають справжніх запитів молодих людей.

Проблема ускладнюється тим, що дуже часто саме «ДВБ» ставали тими, кому старші лідери церков з часом довіряли формальне керівництво в громадах.

Сценарій другий — «хороша міна при поганій грі». Молоді люди, що приходять після масових євангельських проєктів, зіштовхуються в конкретних громадах зовсім не з тим «просто християнством», про яке чули в проповідях Біллі Грема чи читали в книгах Клайва Льюїса. Їх зустрічають цілком реальні і «непрості» церкви, в яких існують свої суворі правила, своя клішувана релігійна мова молитов, проповідей і гімнів, своя система поглядів на світ і цінності, що визначають навіть незначні вчинки, навіть найінтимніші сфери життя. Християнська субкультура ставить молодих людей перед вибором — повністю прийняти її і стати органічною частиною цієї субкультури, відкинути її і стати дисидентом або ж прикинутися, імітувати інкультурацію, «одягнути маску».

Сценарій третій — «дисидентство». Конфлікт із церковною субкультурою, який молоді люди безбездіяно пов'язують зі «старшим поколінням», перетворює

критично налаштовану молодь на дисидентів — інакомислячих, які або існують «на задвірках» церкви, до яких терпимо ставляться церковні лідери, або розчаровуються в християнстві і покидають тимчасово чи назавжди (лише Бог знає) церкви.

Дуже часто в таке становище молодих людей ставила християнська освіта. Прірва між семінаріями і церквами була настільки великою, що випускники християнських навчальних закладів ставали «чужими серед своїх». Їх знання сприймалися як щось потенційно небезпечне для церков. Їх навиків виявлялись непотрібними в церковних структурах. Тому за минулі два десятиліття в рамках сценарію «молодіжного дисидентства» почали появлятися громади, що складаються практично тільки з молодих людей — так звані молодіжні церкви.

Іноді такі церкви виникали як плід стратегічно продуманих ініціатив материнської «дорослої» церкви чи деномінації. У цій ситуації лідери церков розуміли, що не можуть втримати молодь в рамках існуючої субкультури, і надавали молодим людям можливість створити свою «молодіжну» церкву, не втрачаючи при цьому зв'язку із вже існуючою громадою і лідерством, яке «відпустило їх з миром».

Іноді молоді люди покидали існуючі церкви з конфліктом, об'єднувалися навколо харизматично обдарованого, як правило, молодого лідера і починали історію християнства спочатку. Так виникали незалежні від існуючих церковних об'єднань «молодіжні церкви», які шукали нові підходи до стилю богослужіння, церковної проповіді і євангелізму, а також критично ставилися до вкоріненних церковних моделей лідерства.

Шкідливість всіх сценаріїв

Як засвідчила історія, усі три сценарії виявилися шкідливими. Кожен з них не тільки не вирішував, а навіть посилював конфлікт поколінь в євангельському християнстві, створив серйозні системні протиріччя в стосунках між служителями старшого покоління і молодими християнами.

У першому сценарії діти віруючих батьків, що сформувалися в рамках християнської субкультури, не можуть знайти спільної мови зі своїми ровесниками, і більше того, зі всією громадою. Їх батьки закликають до активної проповіді світові, що гине, не розуміючи, що, заперечуючи зміни, які відбуваються в цьому світі, і роль цих змін в підготовці місіонерських ініціатив, вони прирікають молодих проповідників на невдачу, а церкву — на ще більшу маргінальність. Діти віруючих батьків, які часто цілком щиро бажують служити людям, конфліктують з суспільством, з церквами, що змінюються, і з самими собою.

Другий сценарій, за яким молоді люди, що прийшли до церкви, вирішують перейняти всі правила і особливості церковної субкультури, також ховає пастку. Вирішуючи відповідати своєму новому оточенню, молода людина погоджується «виглядати, а не бути», тобто носити маску.

Важкі наслідки, які можуть виникнути в результаті такого рішення, можна проілюструвати на одному прикладі.

У вересні 2011 року я мав можливість бути присутнім на першому в історії України Молитовному сніданку — зустрічі віруючих політиків, громадських діячів і голів християнських конфесій. Сонце, що сходило над терасою дорогого ресторану «Бельведер», освітлювало вишукані десерти на накритих білосніжними скатертинами столах, відображалося в дзеркалах автомашин урядового класу і в запонках чоловіків, які вимовляли високі і правильні слова. З такою вагою і правильною промовою виступив голова однієї із християнських конфесій України.

Слухаючи його, я згадував історію студентки. Під час однієї з лекцій в ході полеміки, що виникла з професором, я зрозумів, що дівчина, як то кажуть, «в темі». Після лекції я відверто запитав її: «Ти християнка?». «Була», — відповіла вона. З'ясувалося, що дівчина почала ходити до однієї з євангельських церков, була вражена істинністю Євангелія і красою образу Христа, але дуже скоро зрозуміла, що не може і не хоче відповідати нормам і традиціям, які були прийняті в громаді.

«Мені говорили: ти свята і всі наші святі, а я почувалася грішною. Мені говорили: ти повинна радіти завжди і дарувати цю радість іншим, а я часто сумувала і плакала. Я відчувала, що не можу жити так, як жили мої брати і сестри, але мене постійно підштовхували до цього, наполягаючи, що тепер я повинна бути саме такою», — розповідала студентка. Усе це швидко закінчилося, і дівчина пішла з церкви, не бачачи особливого смислу в такому «маскараді».

Дорослі християни можуть любити офіційні зустрічі, любити лаштунки своїх церков і риторику проповіді, вони можуть щиро вважати, що люди повинні впізнавати християн за одягом, виразом обличчя і поведінкою. Вони цілком можуть і не прикидатися, адже давно і природно стали частиною церковної субкультури, яка, в принципі, не несе в собі нічого антихристиянського.

Але для покоління молодих людей «носіня масок» означає обман і компроміс з самим собою. У церкві в рамках цього сценарію залишаються ті, кому вдалось влитися в церковну субкультуру (такі люди справді є), зробити її «своєю», природною. Але також залишаються ті, кому вигідно бути християнами в соціальному, матері-

ально вимірюваному сенсі цього слова. Такі люди беруть участь в бізнесі разом з християнами, працюють в християнських організаціях, будують сім'ї з надійними віруючими людьми, мають можливість одягатися з гуманітарної допомоги, здобувати освіту за кордоном, використовуючи гранти християнських фондів і т. д. Присутність Христа в їх житті не обов'язкова.

Нарешті, третій сценарій, котрий часто визначає появу феномену «молодіжних церков», породжує сепаратизм, який небезпечний для євангельського християнства як на соціальному, так і на духовному рівнях. На перший погляд, у формуванні громад, які складаються переважно з молодих людей, нема нічого поганого: ці громади можуть експериментувати з церковною культурою, створюючи власні форми і практики, стаючи цікавими для невіруючих молодих людей. Як свідчить досвід, молодь справді охоче приходить в такі громади, приваблена атмосферою неформальності, зрозумілою мовою і образами проповіді, відсутністю осудливих літніх людей і нав'язаних лідерів. Криза соціальних інститутів зробила цілком природною появу таких громад — децентралізованих, однорідних соціально і за віковою ознакою. Є багато свідчень про те, як в таких церквах молоді люди приймали Христа.

Однак ці історії ще не отримали свого завершення, за яким можна було б цілісно судити про справжню цінність такої церковної моделі.

Проблема полягає в наступному: церква, яка складається тільки з молодих людей (невелика група старших лідерів не має значення), не може бути церквою. Не може бути сім'єю група, яка складається тільки з підлітків чи старих людей. Церква — сім'я, і вже тому вона повинна бути різнорідною, у тому числі і в плані віку своїх членів. Біблійні образи церкви — такі, як тіло чи сім'я — ніяк не в'яжуться з групою молодих хлопців і дівчат, які вирішили, що «без старших нам буде простіше, ми будемо привабливими для невіруючих молодих людей».

Тут виникає жорстке питання: чи не втрачається тут сутність церкви як спільноти людей, яких прийняв Христос і які в Христі приймають інших? Якщо ми не можемо знайти спільної мови зі старшими людьми, то чи можемо вважати себе християнами? Друге, не менш серйозне, питання, яке варто задати «молодіжній церкві»: чи справді така церква вирішує проблему поколінь? Що буде з тими молодими християнами, котрі подорослішають, так і не навчившись приймати інших? Чи не доведеться їм в якусь мить дивитися в спину власних дітей, що покидають «застарілу і незручну церкву дорослих»?

Сценарій виникнення «молодіжних церков» не вирішує проблему поколінь. Він ускладнює її, позбавляючи церкву досвідчених наставників (духовний досвід, як і будь-який інший, все-таки, найчастіше приходить з роками), потенційно перетворюючи церкву на «молодіжну секту» на взірць «Бостонської церкви Христа».

Варіанти вирішення проблем

Перша цінність, яка здатна вирішувати конфлікт — це цінність благодаті, безумовного сприйняття один одного. Історія блудного сина інакше може бути названа історією «марнотратного батька». Син повинен бути готовим «отямитися», а батько повинен бути готовий з боєм і мудрістю відпустити, а потім прийняти сина. Після цього настає радісний бенкет, а не нотації та повчання, покликани навчити сина цінувати зароблені батьком гроші.

Християнство, за визначенням Філіпа Янсі, — це оркестр, який складається зі слабких музикантів, але грає велику й унікальну музику, котру ніхто в цьому світі більше зіграти не здатний. Ім'я цієї музики — благодать. Благодать здатна змінити не лише індивідуально, хоча з цього все повинно починатися, а й цілі системи, групи і матриці стосунків. Саме благодать, що дозволяє відверто прощати і починати все заново, — це найважливіша цінність, яка повинна формувати будь-які відносини в християнстві, у тому числі і відносини спадкоємності поколінь. Саме благодать здатна допомогти одним «не нехтувати

молодістю» інших. Саме благодать здатна допомогти «шанувати наставників» і «виявляти... особливу честь».

Друга цінність — це цінність діалогу. Формальні зустрічі, більше схожі на зустрічі поганих політиків, не вирішують питання. Готовність обох поколінь до продуманого діалогу — це та цінність, яка справді здатна вирішувати конфлікт. Культурою діалогу повинні оволодіти не лише гарячі молоді християни, а й старші брати, яким також потрібно вчитися слухати.

Третя цінність — це бажання і вміння впроваджувати інновації. В деяких церквах досі сперечаються щодо використання барабанів і музики в служінні. А для більшості молоді це вже не актуально, і навіть якщо будуть прийняті позитивні рішення, ці інновації виглядатимуть безнадійно застарілими. Не можна упускати моменту, іноді варто ризикнути, щоб не втрачати час і можливості в суперечках і побоюваннях «аби чого не сталося».

Четверта цінність — цінність наставництва, стосунків неформального учнівства між християнами різного віку. Досвідчені наставники, здатні передати моделі служіння, підтримати в молитві і життєвих ситуаціях, стати героями, а не формальними лідерами для молодих людей.

Практичні поради

Перша практика: створення і підтримка молодіжних місій, котрі б об'єднували молодих людей для служіння поза церковними стінами і були б рукою церкви в молодіжному середовищі. Такі місії не повинні позиціонувати себе заміниками церкви, а мають служити своєрідним місіонерським майданчиком.

Люди, що дізналися про Христа і християнство через служіння таких місій, повинні ставати членами реальної громади зі всіма її особливостями, благословеннями і проблемами. Працюючи в студентській місії, я не маю спокуси піти зі своєї церкви. Я розумію важливість церкви і розумію, як місіонерська організація може спрямувати і сформувати молодих християн, не перетворюючись при цьому на церкву, а навпаки, служачи місцевим громадам.

Друга практика: активне соціальне служіння молоді в рамках церкви. Саме відірвані від життя розмірковування на молодіжних служіннях створюють атмосферу «відірваної» і «вічно незадоволеної» молоді. Чому б замість пісень під гітару і балачок за кавою після молодіжної зустрічі нам кілька разів на місяць не піти брати в будинку перестарілих чи пофарбувати паркан в дитячому будинку? Молодим людям потрібний подвиг. Цей подвиг не можна замінити контрольованим ерзацом «молодіжних зібрань», що влаштовуються на церковній території.

Третя практика: заохочення молодих людей до здобуття вищої освіти — як світської, так і християнської. Тут важливий стратегічний підхід до того, щоб лідери церков могли дати випускникам вищих навчальних закладів можливість служити в церкві своїми дарами, роблячи церкву зрозумілішою для суспільства, в тому числі і для молоді.

Четверта практика: спадковість в лідерстві не на словах, а на ділі. Старші лідери церкви повинні будувати стратегію, яка б вирішувала питання спадкоємності і поповнення кількості лідерів-служителів молодими людьми на всіх рівнях.

Практика спадкоємності здатна не просто вирішувати питання адекватної передачі церковного лідерства, вона здатна відродити біблійні механізми виховання учнів, природної передачі досвіду служіння, євангельського спадку, Божих цінностей, відкритих попереднім поколінням.

Ми віримо, що саме в християнській церкві закладено потужний потенціал роботи Божої, завдяки якій можна остаточно вирішити цей конфлікт. Наша надія на Бога, Котрий «в Христі примирив з Собою світ», «і вас, що були колиш відчужені й вороги думкою в злих учинках, тепер же примирив смертю в людській тілі Його, щоб учинити вас святими, і непорочними, і неповинними перед Собою» (Кол. 1:21-22).

Христос «вчора, сьогодні і навіки той же». Нові аспекти проблеми «батьків і дітей» в євангельському християнстві, що появилася за минулі 20 років, також можуть вирішуватися силою Божою, чіткими біблійними принципами і практиками.

Денис Горьков.
Директор Співдружності студентів-християн України.

ВОЛИНСЬКИЙ АПОСТОЛ

Життя та служіння Лукаша Столярчука

Порізно в центрі сучасної Волинської області, недалеко від Ковеля, розкинулося село Підріжжя. Звичайне село, яких тисячі на Поліссі. Але Господь чомусь звернув увагу саме на нього. І воно стало центром пробудження, вогонь якого відчувається досі. І на фоні того пробудження виділяється постать простого підрізького селянина, якого вибрав Дух Святий, щоб через нього проявити Свою силу.

Духовне пробудження у Підріжжі розпочалося приблизно на початку 20-х років. Про цей період мало що відомо, лише те, що першими євангельськими християнами були баптисти, які увірвали через невідомого книгоношу, що приносив євангельські книги та брошури. Старші віруючі називають імена Главацького (або, як казали в селі, Капичка) та Василя Столярчука. Їх було дуже мало, лише декілька чоловік.

П'ятидесятницьке пробудження розпочалося десь у 1924 році (точної дати, на жаль, не встановлено). Це нове для Волині вчення приніс у село відомий волинський місіонер Іван Зуб-Золотарьов із села Човниці, де був пресвітером. По селах його називали по-простому – Іванька. І от одного разу цей Іванька прийшов у Підріжжя, щоб провести тут зібрання. Першої неділі воно відбулося у баптистів, в тій хаті, де вони збиралися на богослужіння. Але оскільки Зуб-Золотарьов проповідував про духовне хрещення з ознакою інших мов, то йому заборонили такі проповіді. Тому наступної неділі він просто пішов по селу і в кожного господаря просив дозволу провести в його хаті зібрання. Першим, хто дозволив зробити богослужіння у себе вдома, був Борис Корець (хоча він так і не покався).

Ось так розпочалися регулярні п'ятидесятницькі богослужіння у Підріжжі. І з перших днів тут почалося велике пробудження. Першими новонаверненими стали Меланія Дерев'ячук, Василь Антончик, Гуліан Антончик, Іван Кушніренко і брати Столярчуки – Лукаш та Василь.

Лукаш Минович Столярчук народився у 1902 році в селі Підріжжя у селянській родині. Він та його молодший брат Василь були чи не єдиними людьми на селі, що знали грамоту – мали, як тоді казали, «по три-чотири класи». Лукаша Бог одним із перших хрестив Духом Святим, і той одразу ж активно включився в духовну працю. Він і став першим пресвітером новоутвореної церкви.

Лукаш Минович Столярчук народився у 1902 році в селі Підріжжя у селянській родині. Він та його молодший брат Василь були чи не єдиними людьми на селі, що знали грамоту – мали, як тоді казали, «по три-чотири класи». Лукаша Бог одним із перших хрестив Духом Святим, і той одразу ж активно включився в духовну працю. Він і став першим пресвітером новоутвореної церкви.

Перше водне хрещення у Підріжжі відбулося у 1924 році. Звершав його Іван Зуб-Золотарьов вночі. Надалі хрещення відбувалися вдень з дозволу поліції і, як правило, влітку. Часто у них брав участь духовий оркестр з Човниці. По інших селах Лукаш Столярчук нерідко звершав хрещення взимку в ополонці. Він хрестив і підлітків 13-14 років, які покалися та були охрещені Духом Святим.

Перші роки, коли церква тільки організовувалася, майже кожної неділі на богослужіння приходили (саме приходили, хоча між селами 40-50 кілометрів) віруючі з Човниці разом з Іваном Зуб-Золотарьовим. Приходили, бувало, по 40 чоловік, і їм часто доводилося ночувати у Підріжжі. Михайло Смалюк згадує: «Тоді не спали на ліжках, як тепер. Батько піде в клуню, візьме кілька снопів, настелить на землі (підлоги не було) від стола аж до дверей, і так сплять. Бувало, приїжджала на зібрання дочка Зуб-Золотарьова Ліда. Вона гарно співала, і люди особливо йшли на такі богослужіння».

Через деякий час, коли церква сформувалася, постало питання, де збиратися. Купили хату в центрі села (за іншими розповідями, перенесли в центр), переобладнали дах, зробивши напівкруглу обшальовану дошками стелю. Зібрання у тому домі були велелюдні, з усіх усюд, навіть з Білорусії приїжджали. «Йшли, як в Єрусалим», – згадують очевидці. І в центрі цього пробудження – Лукаш Столярчук. Він мав дари Духа Святого, особливо багато людей через нього отримували духовне хрещення.

Згадує Михайло Смалюк: «Прийшли ми ввечері на зібрання, ззаду посідали. Зібрання закінчилося, Лукаш встав з-за стола і йде до нас. А нас там ціла «капела» підлітків зібралася, були вже й такі, що курили. Підходить і каже: «Ви чого тут сидите? Не хочете, щоб вас Бог Духом Святим хрестив? Ану, всі наперед, зараз Господь вас буде Духом Святим хрестити». Ми повставали і йдемо, тільки пройшли до половини дому, ще й не молилися за нас, а навпроти ніби повітря в

У другому ряду третій справа – Лукаш Столярчук

лице б'є, як то буває, коли на машині їдеш, ото до половини дому дійшли – і всі почали молитися іншими мовами.

Коли зібрання проводилися в когось у хаті, то невіруючі люди зберуться коло хати, заглядають у вікна, різне говорять про віруючих, навіть лаються. Тоді Лукаш, бувало, підійде до відчиненого вікна, тільки простягне руку, як люди починають каятися – і Господь відразу ж хрестить Духом Святим. Молитви були такими гарячими та щирими, що навіть невіруючі люди були свідками того, як над хатою, де відбувалося зібрання, стояв вогненний стовп».

У ті часи – кінець 20-х-початок 30-х років у Підріжжі майже не було такої хати, де б хтось не був віруючим. У 1932 році церква складалася із 235 членів.

Влітку (у жнива) 1934 року при церкві села Підріжжя діяли біблійні курси. Їх проводила щороку в одній із церков Польської Волині Східно-Європейська місія. Ці курси тривали півтора місяця і збирали близько 140 чоловік. В основному це були члени Підрізької церкви, хоча, за спогадами деяких очевидців, там навчалися брати і з інших церков. Викладали біблійне вчення І. Зуб-Золотарьов, Г. Шмідт, А. Берггольц, Парр.

Лукаш Столярчук мав також дар цілющості. Одного разу його запросили до важкохворого чоловіка, що жив недалеко від Підріжжя на хуторі Пісочному. Він був майже при смерті. Лукаш прийшов, поклав на нього руки – і Господь не тільки цілюв хворого, але й хрестив Духом Святим і дав йому дар пророцтва. Звали того чоловіка Степан Антонюк. Він згодом став дяконом церкви, багато ходив із Столярчуком і після його смерті сам прийняв мученицьку смерть за свою віру.

Збереглися спогади про те, як у 1934 році під час біблійних курсів у Підрізькій церкві була молитва над хустиною, як передала через Г. Шмідта важкохвора сестра з Англії. Після того, як хустина потрапила назад до хворої, Господь через молитву цілюв її, про що церква дізналася із листа сестри.

Але найбільший дар, який мав Лукаш Столярчук, – це дар любові. Він з такою увагою ставився до кожної людини, що часто ця любов розтоплювала холодні грішні серця і люди приходили до Бога. Він міг йти селом і підійти до будь-кого з односельців, привітати його, поцілувати, навіть якщо той із цигаркою – запросити на зібрання. «Ніхто не міг перед ним встояти. До нього просто притягувало», – згадують люди. Був у селі такий Володя Чорний, невіруючий, то він казав: «Я за одного Лукаша двадцять душ віддам».

Сім'я в Лукаша була велика (народилося дев'ятеро дітей, але не всі вижили). Жили бідно. У ті часи люди в польських селах не розкошували, важко працювали на своїх піщаних полях. Столярчук, як правило, був у євангелізаційних мандрівках – залишав дім на два-три, іноді чотири тижні. Основний тягар роботи в господарстві лягав на плечі дружини. Не раз доводилося господарю сім'ї слухати від неї нарікання: «Лукаше,

он хата вже валиться, і в полі нічого не робиться». На що той відповідав: «Моя доля не до поля». І часто ці поля не були вчасно засіяні, хіба що Лукаш надійде під час посівної на декілька днів додому. Часто снопи ще довго стояли на полі під дощем, бо не було кому привезти. Але дружина розуміла служіння свого чоловіка та підтримувала його. Племінниця Лукаша Парасковія Кравчук пригадує, коли вона деякий час жила в їхній хаті. У її батька згорів хлів, і Лукаш запропонував: «Нехай заганяє худобу до мене в хлів, а сам ночує в хаті».

«Пригадую, Лукаш завжди просив відпустити його на два тижні. Скільки там доводилося бути в мандрівках, не знаю, але говорив, що на два тижні. У Лукашевої дружини була така приповідка: «Правду кажу, Лукаше, не підеш, от на правду, не підеш». Ну, думаю, що ж то з того буде. А я залишалася на ніч і часто все чула, що діялося в хаті. І бачу, Лукаш починає вже потроху збиратися в дорогу. Допоможе хліб замістити та напекти. Не знаю, чи говорили вони щось між собою про це, тільки чую: вночі десь під ранок моляться обоє. І в молитві, чуо, вона благословляє чоловіка в дорогу. Помоляться, він поцілує її: «Ну, гляди тих малят...» Сам сідає на велосипед – і поїхав. Щось вона там ще згадала і каже до сина: «Тихоне, Тихоне, біжи-но батька заверни, я ще щось забула сказати!». Тихон вибіжить: «Ой, мамо, вже за Гуцовою горою, вже й капелюша не видно». Поїхав Лукаш».

Дія Духа Святого через служіння Столярчука була такою великою, що навіть через багато років після його смерті Бог досягав сердець тих, з ким Лукаш спілкувався. Був у селі хлопчина Василь Мушка, якому після війни відірвало ногу снарядам (діти колуналися у ньому, і він вибухнув). Батьки його були невіруючі, випивали. Одного разу ішов він, скачучи, за худобою, і його побачив Лукаш. Пожालів хлопця, поцілував, погладив по голівці і сказав: «На старість повіриш». Так і сталося: через багато років, вже у зрілому віці, той прийшов до Бога.

Очевидці згадують ще про один цікавий момент в житті волинського благовісника. Група братів після закінчення богослужіння пішла на зібрання в сусіднє село, до якого було з десяток кілометрів. Лукаш ще залишився для бесіди. Коли ті брати прийшли в сусіднє село, на превеликий подив, бачать у зібранні за столом Столярчука. Запитують: «Коли ж ви, брате, встигли, чи хтось може, підвіз?». – «Та ні, – каже. – Коли я вийшов з дому молитви, то якась сила підняла мене у повітря і перенесла на друге місце. Я бачив, як ви йшли, чув ваші розмови, але загворити до вас не міг».

У 1939 році, коли прийшла радянська влада, у церкві особливих змін не відбулося. Віруючі мали можливість збиратися на богослужіння. Але тут виникла інша небезпека. Радянські ідеологічні працівники запропонували віруючим найвищі посади в селі. Дякон церкви навіть став головою сільської ради. Лукашеві Столярчуку запропонували працювати в магазині. Він спочатку погодився, але, працюючи декілька місяців, зрозумів, наскільки це небезпечно. Він навіть каявся перед церквою за свою слабкість. А після цього став працювати для Бога ще ревніше.

Війна принесла в село горе та нову владу. Під час німецької окупації віруючі мали відносну свободу. Через пророцтво Господь відкрив, що збереже село під час воєнних дій. Так і було: навколишні села дуже постраждали, а Підріжжя залишилося цілим. Лукаш продовжував свої поїздки по селах, проповідував, молився, свідкував, немовби відчувачи, що недовго доведеться працювати. Якось на одне з богослужінь прийшли так звані «бандерівці». Столярчук саме проповідував, і через нього до них було пророцтво: «Ось

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

прийшли люди і хочуть знати, що їм скаже Бог. Так говорить Господь: «Якщо будете будувати царство своє на крові людей, то швидко загинете, як влітку туман». Це зачепило їхню гордість, і хто зна, може, це і стало однією з причин, що спонукала їх розправитися з проповідником Слова Божого.

На одному з богослужінь через восьмирічну дівчинку було пророцтво Духа Святого, що Лукаш та Степан «пі-дуть під жертвовник». Духовна праця двох благовісників завершувалася...

Влітку 1943 року, перед жнивами, Лукаш зібрався у свою останню подорож. Він уже відчував, що скоро залишить земну працю. Відчували це і церква, сім'я. При прощанні було багато сліз, дехто прохав його не йти, але він все-таки вирушив у дорогу. Останнє зібрання в Підріжжі, на якому Столярчук був присутній, відбувалося в Івана Бортника біля клуні. Він попрощався з усіма і пішов. Христя Музичук пригадує: «Я тоді була ще малою, прийшла на те зібрання з батьком. Пам'ятаю, вийшов Лукаш на горбок, зняв капелюха, помахав ним, промовивши: «Прощай, село, більше до тебе не повернуся». Погода в той день була гарна, сонячна...»

З Підріжжя Лукаш пішов у села Мочулки та Маковичі, де проводив богослужіння. Бандерівці під'їхали на зібрання в Мочулках підводою, перед цим запитавши у сестер, що йшли на зібрання, чи не покажуть їм Столярчука. Ті, нічого не запідозривши, подумали, що то якісь віруючі, і показали їм. «Хлопці» забрали Лукаша просто із зібрання і повезли у Свинарський ліс. Тиміш, який часто ходив разом з Лукашем, ще біг за підводою і просив, щоб його забрали замість Лукаша, але ті відігнали його і поїхали.

Останні хвилини життя місіонера відомі тільки Богові. Точних відомостей про деталі його мученицької смерті немає. Учасники розстрілу не хотіли афішувати своєї участі у цій справі, тим більше, що після приходу радянської влади їх жорстоко переслідували. Але все ж відомо, що Лукаш змушений був сам копати собі яму, після чого попросив дозволу помолитися. Коли молився, кажуть, його тіло було підняте над землею. Люди, що там були, бачачи його щирі віру та готовність зустрітись зі своїм Спасителем, не наважувалися вбити проповідника. Тоді син православного батюшки, що був серед них, сказав: «Моя рука на здригнеться забити «штунду». Він вистрілюв, тіло Христового мученика впало у вириту ним могилу. Де ця могила, ніхто так і не знає.

Можливо, була воля Божа, щоб місце поховання залишилося невідомим. Бо, судячи із популярності Лукаша як проповідника та духовного працівника, особливо після його мученицької смерті, багато хто з віруючих хотів би зробити з нього святого. І, можливо, на його могилу йшли б як до святині. Але Лукаш Столярчук своїм життям та служінням здобував славу не собі, а тільки Богові. Тому місце спочинку його тіла залишилося невідомим, як колись Мойсеевого.

Коли Столярчука забрали, то його син Тихон (йому було 15 років, і він вже почав проповідувати) побіг додому. Але не добіг до села декілька кілометрів, і його прямо на полі теж забили...

Скоро після смерті Столярчука настала черга тримати екзамени на вірність і діянок Підрізької церкви Степану Антонюку. Восени того ж року «хлопці» з лісу навідалися і до нього. Він саме чистив криницю. Гості наказали кидати роботу. Брат усе зрозумів, попросив дозволу попрощатися із сім'єю. Пішов до хати, попрощався з рідними, його посадили на підводу і повезли. Ще навіть не виїхали із села, як почали колоти штиками. Край села стояла чиясь клуня. У ній його, ще живого, підвісили, а клуню підпалили. Люди казали, що далеко в селі чули, як він кричав...

Сім'я Лукаша Столярчука після війни жила дуже бідно. У кінці 40-х дружина Євдокія з чотирма дітьми виїхала на Дніпропетровщину, де вони проживають досі. Діти Лукаша були невіруючими, і лише у 90-х роках одна дочка уже в зрілому віці покалася. Дружина Столярчука відійшла у вічність у 1995 році.

Після смерті Лукаша Столярчука церкву чекали важкі випробування. Незабаром повернулася радянська влада. Молитовний будинок конфіскували і зробили у ньому дитячий садочок. Стіни замінили на цегляні, а стелю залишили, тому що була дуже гарною. Але благословення не мали. Стіни почали валитися. Зробили раз, другий і, нарешті, змушені були піти з цього будинку. І хоча він стояв у центрі села, влада, можливо, відчувши Божу руку, взагалі відмовилися від нього, побудувавши школу і клуб в іншому місці.

Багатьох братів тоді засудили і відправили у заслання. Богослужіння заборонили. Потім дозволили збиратися лише у баптистському молитовному домі (п'ятидесятницької церкви офіційно не існувало). Духовно церква теж переживала не найкращі часи. І лише на початку 50-х років у Підрізькій церкві почалося нове пробудження, за яким почалися нові гоніння та переслідування. На початку 60-х відділилася група віруючих для проведення п'ятидесятницьких зібрань. Після смерті Столярчука у різні часи пресвітерами були Міна Тимошук, Давид Мар'юк, Гнат Рибак, Федір Дерев'ячук, Степан Сичук, Павло Кравчук, Володимир Дерев'ячук та Василь Мар'юк.

Церква живе новим життям, але пам'ять про волинського місіонера, який віддав своє життя заради спасіння сотень, а можливо, і тисяч грішників, живе і нині. І так хочеться стати на коліна і сказати: «Господи! Зроби це ще раз!».

Юрій Вавринюк.

Головний редактор журналу «Благовісник».

ЧИЄ ЦЕ СВІТЛО?

Там, у пустинній темній штольні, це маленьке джерело світла, що тривалий час без користі бовталось в кишені, раптом стало нашою єдиною надією на спасіння.

Удень ми досить байдужі до світла, і лиш коли навколо темрява, починаєм цінувати його. У темряві ми реально відчуваємо значення світла, і зовсім іншого смислу набувають слова Спасителя: «Я Світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не буде ходити у темряві той, але матиме світло життя» (Ів. 8:12).

Що таке темрява? Яка фізична природа цього явища? У чому його сутність? А ні в чому. У темряви нема фізичної природи. Це поняття, що означає відсутність або брак світла. Світло як фізичне явище характеризується інтенсивністю, спрямованістю, поляризацією, спектральним складом. У темряві жодних характеристик нема. Це ніщо. Недаремно дитина, що боїться темноти, просить маму: «Включи світло», а не «Виключи темряву». Діти, не знайомі ні з фізикою, ні з філософією чи богослов'ям, відчувають, що світло — це абсолютна реальність, а темрява — нестача цієї реальності. «І світло у темряві світить, і темрява не обгорнула його» (Ів. 1:5).

Бог — досконалий Творець. Він створює абсолютні категорії буття — світло, тепло, добро, істину, любов. Ці категорії самодостатні, і їх протилежності залежні від них навіть у своєму визначенні. Що таке темрява? Відсутність або брак світла. А холод? Відсутність або брак тепла. Що таке неправда? Відсутність або брак істини. А зло? Відсутність або брак добра. Що таке зневага? Відсутність або брак любові. Сатана не творець і не в змозі створити що-небудь. Усе, на що він здатний, — зруйнувати або перевернути те, що створив Бог. Він перевертає істину — виходить неправда. Перевертає любов — виходить зневага.

Гріх занурив людину в темряву не-буття, у морок смерті. З міт, коли гріх увійшов у світ, саме поняття «життя» стало умовним. Життя людини — це дорога від народження до смерті. Починаючи з міт своєї появи вона безперервно рухається до смерті, і саме життя стало нічим іншим, як процесом вмирання. «Що з людиною не роби, вона вперто повзе на кладовище», — іронізує відомий сатирик.

Однак сатані не під силу зруйнувати задум Творця. Світло в Ісусі Христі проникло в морок світу. У Ньому було життя, а «життя було Світлом людей» (Ів. 1:4). Спаситель проголошує: «Я, Світло, на світ прийшов, щоб кожен, хто вірує в Мене, у темряві не зоставався» (Ів. 1:46) і «Доки Я в світі — Я Світло для світу» (Ів. 9:5).

«Доки Я в світі...» А потім? Доки в батареї мого ліхтарика був заряд, ліхтарик давав світло. А якби заряд вичерпався? Там, у штольні, я навіть боявся про це подумати. Доки Ісус був з учнями, вони ходили у світлі. Це світло померкло, коли Христос опинився в кайданах смерті. Але через три дні світло знову засяяло, і живий Учитель являвся апостолам, за багатьма достовірними доказами, протягом 40 днів, розповідаючи про Царство Боже (Дії 1:3), після чого вознісся на небо.

І що ж, світ знову залишився без світла? У жодному разі! Христос заповідав нам бути Його світільниками: «Ви — світло світу. Не може сховатися місто, що стоїть на вершині гори. І, запаливши світільник, не ставлять його під посудину, але на свічник, — і світить він всім у домі. Так нехай сяє світло ваше перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла та прославляли Отця вашого, що на небі» (Мт. 5:14-16).

Чи бачить світ у нас світло Христо-ве? Наскільки велика різниця світла, відображеного в нас, від темряви віку цього? Чийого прославлення шукаємо

ми, чинячи добрі діла? На жаль, часто ми бажаємо прославити себе, причому не лише перед людьми: ми очікуємо, що й Бог нагородить нас за добрі діла тут і вже. Часом ми добиваємось прославлення навіть не самих себе, а скажімо, своєї громади, свого пастора, свого братства, своєї деномінації і т. д. У підсумку люди перестають бачити саме світло за посудиною, що прикриває його, і наше свідчення втрачає смисл.

Портативний спелеологічний ліхтарик — породження прогресивних технологій. Але не він спадає на думку, коли я міркую про себе як про світільник Христовий, а гасова лампа. Лампа, з якою мені довелося одного разу мати справу. Після дослідження я виявив, що, повертаючи коліщатко, я можу регулювати довжину гноту, збільшуючи чи зменшуючи полум'я. Недовго думаючи, я викрутив гніт цілком, насолоджуючись яскравістю світла. Однак задоволення було недовгим — незабаром вся колба покрилася зсередини кіптявою і стало зовсім темно. Світла всередині лампи було достатньо, але назовні воно не пробивалося. Лампа могла служити обігрівальним приладом, але свою істинну функцію втратила. На допомогу прийшли господарі, які обрізали кіптяву на гноті.

Будучи світлом для світу, ми прагнемо горіти якомога яскравіше, щоб я якомога більше людей побачили наше сяйня, а в підсумку стаємо подібними до гасової лампи: у зібранні віруючих гаряче і палає яскраве світло, а за церковною огорожею, як і раніше, морок. Усе, що видно назовні, — наша кіптява. І якщо ми не вживемо необхідних дій, Господь обріже кіптяву на нашому гноті, часом дуже боляче. Існує елементарний закон логіки: істина плюс істина плюс багатократна істина плюс неправда, навіть невелика, — дорівнює неправді.

Часто доводиться чути: «Ну, в основному тут все — істина». В цьому й полягає помилка. «В основному істина» — це найлукавіша брехня. Чим більше в неправді істини, тим вона лукавіша. Єдине справжнє світло, яке ми можемо нести у світ, — це світло Христове. Але, на жаль, нерідко формулою нашого світла стає «Христос плюс». Причому другою складовою може бути що завгодно починаючи від таких, здавалося б, важливих речей, як регулярне читання Біблії чи відвідування богослужінь і закінчуючи дотриманням певних правил, належністю до якогось клану, громади, форми одягу, стилю музики, фізичного здоров'я, матеріального добробуту і т. п.

Бувають і «особливо духовні» і навіть модні «плюси». Так, у ряді громад не так давно було популярно виганяти демонів один з одного на основі того, що Христос це чинив, а ми, мовляв, чим гірші? При цьому забувається, що Христос також очищав прокажених. Чому ж так мало знайшлося охочих наслідувати цей приклад? Відповідь проста: по-перше, результат боротьби з нечистою силою перевірити важко, хоча й дуже хочеться. Недавно навіть на форумі в Інтернеті появилось оголошення приблизно наступного змісту: «Будь ласка, порадьте мені апаратуру для фотографування бісів. Об'єкти, що йде в комплекті з моїм фотоапаратом, не досить годяться — я бісів бачу, а на фото їх нема. Можливо, потрібний об'єктив з більшою мірою просвітлення?». По-друге, виганяючи подібним чином демонів, не треба відчувати співчуття до ближнього в онкологічній клініці. І нарешті, для реального служіння треба кудись іти, а без світла Христового свої демони завжди з собою.

Вже сама по собі формула «Бог плюс» — демонська, ідольська, бо має на увазі, що, додавши що-небудь до Бога, можна отримати щось більше, ніж Бог. Живучи за цією формулою, ми неодмінно будемо потрапляти у дві пастки лукавого. Перша з них — зовнішня. Світ, дивлячись на нас, бачить тільки кіптяву. А розчарувавшись в «плюсі», розчарується і в

Христі. Адже «плюс» наш, як правило, мало відрізняється від світських бажань — хочемо, щоб все як у всіх, але тільки щоб не так, як всі.

Кілька років тому, пересікаючи кордон, я був підданий особливому контролю митників, підозру котрих викликала моя віза категорії R — «religія». Виявилось, що в попереднього пасажира з таким типом візи була вилучена велика сума незадекларованих грошей. «Поверніть, будь ласка, це гроші для церкви», — благав він. Мені ж було не стільки неприємно через приниження затримку на контролі, скільки соромно за таке свідчення.

Я не заперечую, бувають моменти, коли світське законодавство чи його конкретне втілення суперечить законам Божого Царства, і нам потрібно бути готовими, з усією повагою до державної влади, порушити її закони і понести відповідне покарання на свідчення світу. Про це говорить апостол: «Улюблені, не дивуйтеся вогневі, що вам посилається на випробовування, немовби чужому випадку для вас. Але через те, що берете ви участь у Христових стражданнях, то тіштеся, щоб і в з'явленні слави Його раділи ви й звеселялись. Коли ж вас ганьблять за Христове Ім'я, то ви блаженні, бо на вас спочиває Дух слави й Дух Божий. Ніхто з вас хай не страждає, як душогуб, або злодій, або злочинець, або ворохобник, а коли — як християнин, то нехай не соромиться він, але хай прославляє Бога за те» (1 Петр. 4:12-16). Але як це не узгоджується із книгами про способи досягати успіху в цьому світі під іменем дітей Царства Божого, які переповнюють полиці християнських книгарень.

Мені довелося навіть чути захоплюючу розповідь про те, як, розповідаючи про авторитет Церкви, проповідник вихвалявся із-за кафедри, що коли повідомляє співпрацівника автоінспекції, який затримав його, що він — пастор церкви, його відпускають, не випускуючи штрафу. Можливо, це справді свідчення авторитету церковного інституту, але чи можемо ми назвати це свідчення Христовим? Апостол попереджає: «Якщо страждаєш за беззаконня, краще нікому не говори, що християнин».

Друга пастка, в котру потрапляють адепти формули «Христос плюс» — внутрішня. Христос визволяє, «Христос плюс» — закріпає. Ми стаємо заручниками цього плюса. Коли Бог створив людину, Він дозволив їй їсти плоди з усіх дерев, окрім одного. Але, намагаючись протиставити сатанинській брехні, жінка вважала Божу заборону недостатньою, додавши до неї свій «плюс»: «Бог сказав: «Не їжте із нього і не доторкайтесь до нього...» (1 М. 3:3). Решта було ділом техніки: неспроможність «плюса» кидала тінь на достовірність всієї заповіді. Жінка опинилась заручницею своєї спроби «вдосконалити» абсолют.

«Плюс» завжди робить нас заручниками. Недарма апостольська постанова проголошує: «Бо зволилось Духові Святому і нам — тягару вже ніякого не накладати на вас, окрім цього необхідного» (Дії 15:28). Де Христос — там свобода. І якщо я вірний Христу, я, наприклад, вільний поклонятися Йому в будь-якому зібранні дітей Божих, що прославляють Його Ім'я. Але якщо до цього додати вірність пастору, братству, деномінації, моє сприйняття Тіла Христового скорочується до розмірів обмеженого гето, в котрому мене ув'язнює цей самий «плюс».

Тож будемо остерігатись обох цих пасток, щоб ми, збиги з істинної дороги своєю ж кіптявою, не піддавались ігові рабства. Будем постійно випробовувати себе: чийм світлом ми світимо? Що в нашому служінні від Господа, а що — самодіяльність, прагнення прославити самих себе? Що в нас від Христа, а що — кіптява, яка загороджує світло Христове від світу? Щоб не довелося Господу підрізати нагар на нашому гноті. «Не може сховатися місто, котре стоїть на вершині гори. І, запаливши світільника, не ставлять його під посудину, а на підсвічник, і світить всім у домі. Тож «нехай сяє світло ваше перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла і прославляли Отця вашого Небесного».

Сергій Головін.

Президент Християнського науково-апогетичного центру.

СПРАВЖНЯ ДУХОВНІСТЬ

Коли ми народжуємось згори, ми одержуємо Святого Духа, Котрий запечатує нас до дня відкуплення (Еф. 1:13, 4:30). Ісус обіцяв, що Святий Дух нас «попровадить до цілої правди» (Ів. 16:13). Частиною цієї правди є прийняття божественних вказівок і застосування їх в нашому житті. Віруючий приймає рішення дозволити Святому Духу контролювати його. Істинна християнська духовність залежить від того, наскільки відроджений віруючий дозволяє Святому Духові скеровувати і контролювати його життя.

Апостол Павло радить віруючим наповнюватися Святим Духом. «І не впи-вайтеся вином, в якому розпуста, але краще наповнюйтесь Духом» (Еф. 5:18). Бути наповненим Духом — це означає дозволити Святому Духу контролювати нас, а не потакати бажанням нашої тілесної натури.

У цьому тексті Павло наводить вдале порівняння. Коли хтось перебуває під контролем вина — він п'яний і демонструє певні характеристики, такі, як плутана мова, нерівна хода і порушена здатність приймати рішення. І ви можете точно визначити, коли людина п'яна, за проявами цих характеристик. Так само і відроджений віруючий, якого контролює Святий Дух, буде демонструвати певні характеристики. Ми знаходимо їх перелік у Посланні до галатів 5:22-23, де вони названі плодами Духа.

Це — істинна характеристика духовності, яку творить Дух, Котрий працює у віруючому і через віруючого. Ці характеристики не виявляються через власні зусилля. Відроджений віруючий, який перебуває під контролем Святого Духа, буде проявляти свідому чисту мову, стійку духовну ходу і завжди прийматиме рішення на основі Слова Божого.

Отож християнська духовність передбачає зростання в щоденному спілкуванні з Господом Ісусом Христом, у щоденному слідуванні за вказівками і вимогами Слова Божого, у щоденному каятті за мимовільно вчинені прогріхи, неправильні думки чи слова, у щоденному прийнятті рішення догоджати Богові, щоб бути в Його руках посудиною на честь, а не на нечесть, у щоденному прославленні Бога.

Коли ми засмучуємо Духа гріхом (Еф. 4:30; 1 Ів. 1:5-8), ми споруджуємо бар'єр між собою і Богом. А коли коримось Йому, наші стосунки зміцнюються (1 Сол. 5:19).

Християнська духовність — це свідоме спілкування з Богом, з Духом Христа, незаляпане тілесністю і гріхом.

«БОГА ПОВИННО СЛУХАТИСЯ БІЛЬШЕ, НІЖ ЛЮДЕЙ!»

(Дії 5:29)

У березні на Тернопільщину завітали брати з Волинської області. Вони приїхали розповісти про великі і дивні діла Господні і поради́ти в Його святій присутності. Серед гостей був Віталій Купницький — уродженець Горохівського району Волинської області, у минулому — православний священник. Його нелегкий шлях до Бога схвилював не одного.

Віталій народився в невіруючій сім'ї, але завжди прагнув мати зв'язок з Богом. Це спонукало його стати на стежку духовного наставника. Отримавши сану священника передувало навчання в Луцькій духовній семінарії закритого типу і у Львівській богословській академії. У результаті Віталій одержав ступінь магістра богослов'я і сан священника. Здавалося — ось і збулися заповітні мрії молодого чоловіка.

Але, отримавши сан священника, Віталій не знайшов спокою для душі. Навпаки, почав помічати, що між Словом Божим і православними канонами існують не те що незначні розбіжності, а суттєві суперечності. Ось деякі з них, котрі глибоко вразили Віталія і підштовхнули його на шлях до пошуку істини.

Померла добродійна жінка, яка постійно відвідувала служіння у православної церкви. Вона була доброю, чесною. За упокій такої душі легко співати «зі святими упокій душу». Священник Віталій зовсім був не проти, щоб ця по-божна жінка потрапила до раю.

Випадок інший. Від алкогольного отруєння загинув п'яниця. Йому організували похорон, і священник також був змушений співати «зі святими упокій». Людину, яка померла у гріху, він відправляв до святих.

На ці суперечності Віталій почав шукати відповіді у Біблії. І знаходив. Тоді дивувався, чому Православна Церква не виконує Слова Божого. Коли запитав про це у своїх духовних наставників, то почув у відповідь: «Не читай Біблію, роби так, як написано в церковному уставі».

Але задумавшись, що важливіше: церковний устав чи Слово Боже?

Загальною основою Православної Церкви правильна — віра в загробне життя, віра в Ісуса Христа як Спасителя. Однак деякі її ідеї заперечують Слово Боже, зокрема, молитву про померлих, віру в заступництво Марії, поклоніння мощам тощо. Слово Боже чітко говорить: «А коли хто що відіме від слів Книги пророцтва цього, то відіме Бог частку його від дерева життя, і від міста святого, що написано в книзі оцій» (Об. 22:19).

Віталій шукав Бога, досліджував Його Слово — і Господь відкрився йому. Довелося відразу зробити вибір — жити за церковними обрядами чи за Словом Божим. І він вибрав вузьку, тернисту християнську дорогу — вибрав Ісуса Христа.

Оксана Гудзь.

м. Тернопіль.

Мій син Карстен одружився і живе з Шеллі в Бостоні. Бенджаміну вже поза 20 років, він живе в Джорджії, навчається в технічній школі і водночас проходить виробниче навчання в німецькій компанії, що випускає пластмасу. Обидва вони вже цілком самостійні і самі заробляють собі на життя, що й спонукає мене задати запитання: чи виділяють вони десятину від заробленого, а чи для них це лише стиль життя, котрий вибрали їх батьки? Одне з моїх сокровених бажань — щоб мої сини розпоряджалися своїми грошми по-біблійному, таким чином звеличуючи Бога. Мені доводилося чути, що покоління, котре вірувало в традицію десятини, нині перебуває в трьох місцях: у будинках для перестарілих, у приватних лікарнях і на кладовищах. Іншими словами, більша частина післявоєнного покоління не приймає десятину.

Протягом ряду років я написав своїм синам кілька коротких вмовлянь і повчальних послань. Поки вони жили з нами, ми навчили їх віддавати десятину частину всього заробленого на діло Христове. Але нині вони покинули батьківський дім. Можливо, ви теж переїхали, щоб вступити в університет. Або ви знайшли роботу в іншому місті. А можливо, ви щойно одружилися і починаєте створювати свою сім'ю. Моє запитання до вас таке саме, як і до моїх синів: як ви збираєтесь розпоряджатися заробленими грошми?

Якось ми з Беном розмовляли на цю тему по телефону. Він першим її порушив. Стало зрозуміло, що одна з перешкод для десятини після зміни місця проживання — це той факт, що церква, котрій ви жертвували свої фінанси, залишилась на старому місці, а нове місце ще не стало для вас достатньо рідним, щоб вкладати туди кошти. Однак остерігайтесь, щоб ця складність не стала для вас звичною відмовкою.

Отже, в цьому відкритому листі моїм синам, а також всім вам я хотів би закликати давати десятину і навіть більше, щоб жертвувати заради діла Христового і Його Царства. Я назвав це послання «Про десятину і більше», тому що знаю, що в цьому недосконалому світі, в якому ми всі живемо, чим більше ви заробляєте, тим менше прагнете дотримуватися принципу десятини.

Сім біблійних причин для десятини

По-перше, десятину — це старозаповітний принцип того, як Бог матеріально забезпечував покликаних служителів і оплачував витрати, пов'язані з їх служінням.

ПРО ДЕСЯТИНУ І БІЛЬШЕ...

Джон Пайпер

У Старому Заповіті Бог призначив одне з племен Ізраїлю — плем'я Левіа нести служіння в скинії і храмі. І замість того, щоб виділити їм частину землі, Бог сказав, що ці професійні служителі скинії повинні харчуватися від десятини, яку мають приносити інші 11 племен. Бог сказав Аарону: «У їхньому Краю ти не будеш мати власності, і не буде тобі частки між ними — Я частка твоя та власність твоя поміж Ізраїлевими синами! А Левієвим синам Я дав ось кожну десятину в Ізраїлі на спадщину, взамін за їхню службу скинії заповіту» (4 М. 18:20-21).

Даючи десятину, ми дотримуємось принципу, закладеного в цьому тексті. Деякі люди не покликані до праці, що оплачується за звичною схемою. Вони покликані бути пасторами, місіонерами, служителями тощо. Інші люди повинні працювати, заробляючи гроші, щоб потім підтримувати так званих «професійних служителів», а також нести витрати на саме служіння. У Старому Заповіті Бог постановив робити це через десятину.

Якщо виникає питання, чи дотримувався цього принципу Ісус заради Своєї церкви в Новому Заповіті, то один із найсильніших аргументів на його користь знаходимо в Євангелії, де Він говорить: «Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що даєте десятину із м'яти, і ганусу й кмину, але найважливіше в Законі покинули: суд, милосердя та віру; це треба робити, і того не кидати» (Мт. 23:23).

Таким чином, Ісус підтримує практику десятини, кажучи: не нехтуйте нею. Вона не така важлива, як правосуддя, любов і доброта, але, все-таки, повинна бути дотримана.

Щодправда, хтось може заперечити, що Він звертається до юдеїв в рамках Старого Заповіту. Можливо, це так. Однак є ще одна вказівка на те, що цей принцип був збережений в ранній церкві. Апостол Павло говорить: «Хіба ви не знаєте, що священнослужителі від святині годуються? Що ті, хто служить вітвареві, із вітваря мають частку? Так і Господь наказав проповідникам Євангелія жити з Євангелія» (1 Кор. 9:13-14).

Іншими словами, він нагадує церкві, що в економіці Старого Заповіту існувала система, згідно з якою левити, що працювали в храмі, жили за рахунок десятини, яку приносили до храму: «Так і Господь наказав проповідникам Євангелія жити з Євангелія».

Апостол Павло тут пояснює, що ті, хто працює в служінні Слова Божого, повинні отримувати оплату від інших християн. І звертає нашу увагу на те, яким способом це здійснювалось в Старому Заповіті, причому показано це у вигляді моделі поведінки, тому можна припустити, що десятину була правилом у ранньохристиянській церкві, якщо не обов'язковою постановою.

Інакше кажучи, коли ми даємо десятину, ми виконуємо принцип і план Божий, котрий підтримував служіння у Старому Заповіті і, ймовірно, у Новому Заповіті також.

По-друге, коли ми віддаємо десятину частину нашого доходу для Христового служіння в цьому світі, ми вшановуємо Творця і Його божественне право на володіння всім, включаючи наш з вами дохід. Цього аж ніяк не можна заперечити, адже не лише десята частина нашого доходу, а й всі наші гроші належать Богові. Слово Боже проголошує: «Господня земля і все, що на ній, вселенна й мешканці її...» (Пс. 24:1).

І це абсолютно правильно. Ось тому в розмові про фінанси рік у рік основним моїм фокусом залишається спосіб життя, а не сама десятину. Те, як ви поводитесь з кожним центом, свідчить про ваш погляд

на Бога і ставлення до Нього, а також про ваші цінності в цьому житті і мету, заради якої ви живете на цій землі.

Але Бог мудрий і дуже добре знає вас. Він знає, що щось негаразд з тим чоловіком, котрий, відповідаючи на скарги своєї дружини, що він зовсім не проводить з нею часу, говорить: «Що ти маєш на увазі? Увесь мій час — твій. Я працюю цілими днями для тебе і дітей». Ці його слова відізнаються порожнім звуком, якщо він не буде приділяти їй певного часу. Проводячи зі своєю дружиною вечори і запрошуючи її на побачення, він не перечеє того факту, що весь його час належить їй — навпаки, доказує це. Ось чому Бог проголошує один із семи днів як такий, що спеціально належить Йому. Всі дні — Його, але один з них особливо доводить це.

Так і з нашими фінансами. Даючи десятину частину нашого доходу Богові, ми не заперечуємо того факту, що всі наші гроші належать Йому — навпаки, доказуємо нашу віру в цю істину. Десятину — це як приношення початку плодів. Десятна частина — по-особливому Твоя, Господи, тому що й так все належить Тобі.

Я вірю, десятину повинна бути першим чеком, який ми випикуємо, поклавши зароблені гроші в банк. І коли ви випикуєте його, ви цим самим ставите штамп на всю суму, що залишилася: «Власність Божа». Десятину нагадує нам про цю істину і доказує, що ми справді в неї віримо.

По-третє, десятину — це протитрута від жадібності. Одна з Десяти заповідей проголошує: «Не жадай». Ісус сказав: «І промовив до них: «Глядіть, остерігайтесь всякої зажерливості — бо життя чоловіка не залежить від достатку маєтку його» (Лк. 12:15). Павло називає пожадливість ідолослужінням (Кол. 3:5). Хотіти надто багато надзвичайно небезпечно для вашої душі. У Біблії сказано: «Будьте життям не грошолобні, задовольняйтесь тим, що маєте. Сам бо сказав: «Я тебе не покину, ані не відступлюся від тебе!» (Євр. 13:5).

Кожного разу, даючи десятину, ви стикаєтесь з сильним бажанням втримати при собі те, на що ви могли би придбати щось для себе самих. Давати — це означає не купити щось для себе. Необхідно боротися з жадібністю щодня. І Бог призначив для цього протитруту: ідолослужіння. Він випробовує нас знову й знову: чого ми бажаємо понад усе — прославлення Його Імені чи ж десять додаткових відсотків фінансової впевненості і комфорту? «Бо де скарб твій, там буде й серце твоє». Десятину — одна з ефективних Божих протитрут від жадібності.

Четверте: десятину — це можливість контролювати видатки, що збільшуються. Існує правило: видатки збільшуються, щоб врівноважити доходи. Ось чому кіль-

ка років тому вийшла книга під назвою «Як прожити на \$1000000 на рік». Якщо ви заробляєте більше, то й витрачаєте більше. А те, що ви придбаєте, необхідно оберігати, ремонтувати і страхувати. Видатки породжують видатки. Якщо у вашому розпорядженні менше засобів, то й витрачаєте ви менше. І більшу частину часу ви навіть не думаєте про це. Я не марную ні хвилини на роздуми про круїзи і автомобілі за 30 000 доларів. Але ось якби я заробляв дві чи три сотні тисяч доларів на рік, то дуже скоро такі речі стали би для мене не більш незвичними, ніж все те, що я купую нині, — просто тому, що тоді я міг би собі це дозволити.

Якщо видатки майже завжди неодмінно прагнуть врівноважити доходи, то як же нам стриматися від накопичення все більшої й більшої кількості речей, від спокус цього світу і його цінностей в цій нашій маленькій земній прелюдії до вічності? Відповідь ховається в тому, що в міру збільшення доходів ми починаємо рухатися за межі десятини. Ми приймаємо рішення віддавати все більшу й більшу частину свого доходу для поширення Його Царства. Це буде обмежувати наше природне прагнення до розкоші.

Ілюстрація: Джон Веслі

Джон Веслі був одним із видатних євангелістів XVIII століття. Народився він 1703 року. В 1731 році він почав обмежувати свої видатки, щоб роздавати більше грошей бідним. У перший рік його дохід становив 30 фунтів, і він з'ясував, що зміг би прожити на 28 фунтів і жертвувати два, що залишилися. На другий рік його дохід збільшився вдвічі, але видатки його не зросли, так що тепер він зміг пожертвувати 32 фунти (на ці гроші можна було б комфортно прожити цілий рік). На третій рік його дохід зріс до 90 фунтів, і пожертвував він вже 62. Настав час, коли дохід Джона Веслі зріс до 1400 фунтів на рік. Однак він рідко дозволяв своїм видаткам переступати планку 30 фунтів на рік. Він казав, що не часто мав у власності більше, ніж 100 фунтів.

Це настільки здивувало чиновників англійської податкової служби, що вони в 1776 році затіяли розслідування, стверджуючи, що людина його достатку повинна мати срібний посуд, а в такому разі необхідно заплатити особливий податок на срібло. Джон Веслі написав їм наступне: «У мене є дві срібні ложки в Лондоні і дві в Брістолі. Це весь срібний посуд, який я маю нині, і я не придбаю більше в той час, коли стільки людей навколо не мають хліба».

Коли він помер в 1791 році у віці 87 літ, то єдиними грішми, згаданими в його заповіті, були монети в кишенях його одягу і в шухлядах комоди. Більша частина з 30 тисяч фунтів, зароблених упорядков життя, була роздана. Він писав: «Я не зможу не залишити свої книги після себе,

коли Бог покличе мене звідси; у всьому ж іншому мої власні руки будуть мені моїми розпорядниками...»

Три причини давати десятину і навіть більше десятини знаходимо в одному тексті з Біблії, в якому апостол Павло говорить про давання: «А до цього кажу: Хто скупіє — той скупі й жатиме, а хто сіє щедро — той щедро й жатиме! Нехай кожен дає, як серце йому дозволяє — не в смутку й не з примусу, бо Бог любить того, хто з радістю дає! А Бог має силу всякою благодаттю вас збагатити, щоб ви, маючи завжди в усьому всілякий достаток, збагачувалися всяким добрим учинком» (2 Кор. 9:6-8).

П'яте: десятину — це Божий спосіб здійснення багатьох добрих діл для Його слави. Апостол Павло говорить, що коли ви сієте щедро і з радістю, то будете збагачуватись «всяким добрим учинком». Мета — добрі діла. Надлишок грошових засобів повинен служити для добрих діл. Це ті самі діла, які дозволяють вашому світлу світити, і люди, бачачи це, будуть прославляти Отця Небесного. Якщо ви збираєте скарби на землі, то в людей не буде причини вважати вашого Небесного Отця славним. По вас буде видно, що ви просто любите те, що люблять і всі інші. Згідно з Біблією, Христос помер, «щоб нас визволити від усякого беззаконства та очистити Собі людей вибраних, у добрих ділах запопадливих» (Тит. 2:14). Мета матеріальної щедрості — збагачуватись «всяким добрим учинком».

Надлишок грошей нам даний для того, щоб ми могли показати, де насправді наш скарб, «щоб усім ви збагачувалися на всіляку щирість, яка через нас чинить Богові дяку» (2 Кор. 9:11).

Шоста причина давати десятину і понад десятину — це те, що вона — Божий спосіб турботи про тих, хто дає. Давання — це спосіб одержання того, у чому ви відчуваєте потребу. Давання регулярне, дисципліноване і щедre — у розмірі десятини і більше — просто добра практика в душі Божих обітниц: «Хто сіє щедro — той щедro й жатиме... Бог має силу всякою благодаттю вас збагатити, щоб ви мавши завжди в усьому всілякий достаток, збагачувалися всяким добрим учинком».

«Принесіть же ви всю десятину до дому скарбниці, щоб страва була в Моїм храмі, і тим Мене випробуйте, — промовляє Господь Саваот: чи небесних отворів вам не відчиню, та не виллю вам благословення аж надмір?» (Мал. 3:10).

Це чудовий заклик від Бога. Випробуйте Мене, говорите Він. Ви думаєте, що не будете в змозі давати десятину? Ну, тоді випробуйте Мене. І що ж ми виявимо, коли випробуємо Його? Виявимо, що не зможемо не давати десятину! Це єдиний безпечний спосіб розпоряджатися грішми. Ісус одного разу сказав: «Давайте — і дадуть вам; мірою доброю, натоптанною, струснутою й переповненою вам у подолі дадуть. Бо якою ви мірою міряєте, такою відміряють вам» (Лк. 6:38).

Це не гарантія багатства. Це — гарантія багатства «на всякий добрий учинок» і достаток для вас самих.

Ісьома причина — ми повинні давати десятину тому, що це доказує і зміцнює нашу віру в Божі обітниці. Існує абсолютний взаємозв'язок між вірою в Божі обітниці і душевним спокоєм, коли ми жертвуємо те, у чому ми, як нам здається, відчуваємо потребу, хоч насправді це не так. В Євангелії це розкривається таким чином: «Будьте життям не грошолобні, задовольняйтесь тим, що маєте. Сам бо сказав: «Я тебе не покину, ані не відступлюся від тебе!» (Євр. 13:5).

Кожного разу, коли у вас появляється сумнів, чи проживете ви на 90 відсотків свого доходу, нехай славні Божі обітниці зміцнять вашу віру: «А мій Бог нехай надолужить вашу всяку потребу за Своїм багатством у Слові, у Христі Ісусі» (Фил. 4:19).

Отже, тепер ви розумієте, чому я так турбуюся про свої синів і про те, щоб вони пам'ятали про той камінь, з котрого були вирізані. Адже сама десятина в кінцевому підсумку зводиться до питання віри. Чи довіряємо ми Божим обітницям? Я звертаюсь до вас, мої сини. Я звертаюсь до вас, друзі мої. Довіртеся Богові. Він ніколи не підведе вас і не покине. І сповнить всі ваші надії.

ЗБЕРЕГТИ СЕРЦЕ В ЧИСТОТІ

Денис Подорожний

Чи траплялось у вас, що ви помилялися і помилялися серйозно? Ви були переконані, що правда на вашому боці, доказували, сперечалися і майже переконали свого опонента, а потім раптом усвідомлювали, що не мали слухності.

Не знаю, як у вас, а в мене таке бувало. Найнеприємніше, коли це відбувається публічно, а ще прикріше, коли ми робимо дурниці з серйозним виглядом і розумним обличчям.

Якось восени 2007 року я прочитав в одній християнській книзі вельми цікаву історію про жінку, що прийшла до лікаря робити аборт: «Її чоловік мав захворювання, яке передається статевим шляхом. Вони вже народили чотирьох дітей. Перша дитина народилась сліпою. Друга померла. Третя була глухою і німою. Четверта, як і її мати, була хвора на туберкульоз. Лікар дав їй зовсім невелику надію, що п'ята дитина буде здорова...»

Далі йшло запитання і гарна розв'язка: «Якби ви були лікарем, ви погодилися б зробити аборт?.. Якщо так, то ви вбили би... Бетховена!».

Історія так вразила мене, що я опублікував її у своєму блозі, а також розмістив у кількох групах Живого Журналу (найпопулярніший на той час соціальний мережі). Хтось подякував, а дехто написав, що ця історія давно відома.

Але один коментар був дуже різким. Субординацією і не пахло: «Скажіть, а чому ви так легко вірите в будь-яку дурницю, не завдаєте собі клопоту перевіряти факти і подаєте чужі фантазії під виглядом незаперечної істини?».

У мені запалав «праведний» гнів: «Що? Таке казати мені? Це я вірю в будь-яку дурницю?».

Подивившись у блог того, хто таке писав, я виявив, що це молодий чоловік, атеїст за переконанням. Причому атеїст агресивний, який активно боровся зі всякою вірою в Бога.

Я тут же спробував розібратися з родоводом Бетховена і дав свою версію обґрунтування тієї історії. А на додаток суворо відповів тому безбожнику, викриваючи його в невірстві й атеїзмі.

У мене не було сумнівів, що правда за мною. Але не минуло й години, як він прислав мені відповідь: «А ось що було насправді...» і аргументовано доводить, що я помиляюся. При цьому повідомляє всі імена братів Людвіга ван Бетховена, роки їх народження та інші деталі... Це була ганьба. Мене «припер до стінки» якийсь нахабний молодий чоловік, та ще й атеїст.

У такій ситуації найперше хотілося сказати: «Я все одно маю рацію, тому що я спасений, а ти йдеш до пекла!». Однак правда була на його боці. Оскільки дискусія велася публічно, відступати не було куди.

Я написав: «... Ви маєте слухність, п'ятою дитиною він ніяк не міг бути... Прошу вибачення за помилкову інформацію і жорстокі слова! Щодо п'ятої дитини я справді посліпішив з цитуванням неперевічених джерел. Надалі буду більш уважним до інформації. Приємно мати справу з серйозними опонентами».

Просити пробачення, і при тому публічно, було непросто, але це був правильний шлях, тому що початок виправлення помилок — їх визнання.

Це стосується не тільки помилок, а і вчинків, гріхів... Писання говорить: «Бо багато ми всі помиляємось. Коли хто не помиляється в слові, то це муж досконалий, спроможний приборкувати й усе тіло» (Як. 3:2).

Хтось може подумати, що ці слова суперечать словам апостола Івана: «Ми знаємо, що кожен, хто народився від Бога, не грішить, — бо хто народився від Бога, той себе береже, і лукавий його не торкається» (1 Ів. 5:18). Але це не так!

Просто Яків говорить про прогріхи і вчинки, а Іван — про спосіб життя: народжений від Бога не вибирає гріх як норму свого існування, гріх — не його стиль життя.

Чи може народжений згори згрішити? Звичайно! Той же Іван говорить: «Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити та очистити нас від неправди всілякої» (1 Ів. 1:9).

Але якщо християнин може помилятися і навіть згрішити, яким чином вберегтися від цього? Таких гарантій ніхто не дає, навпаки, написано: «Тому то, хто думає, ніби стоїть він, нехай стережеться, щоб не впасти!» (1 Кор. 10:12).

Якщо жити благочестиво, шукати Божу мудрість, ходити в страху Господньому, жити у вірі й любові, пильнувати за своїми словами і думками, то можна мінімізувати ризик. Але все одно залишається ймовірність, що ми можемо мимоволі згрішити! Як же бути?

Є одна важлива річ, здатна допомогти нам дотримуватися правильного курсу, — вміння визнавати помилки, причому не вимушено, кризь зуби, а смиренно і навіть, якщо треба, публічно.

Соломон сказав: «Бо праведний сім раз впаде — та зведеться, а безбожний в погібіль впаде!» (Припл. 24:16). Людина, котра любить Бога, має важливу рису, яка відрізняє її від інших, — вона піднімається, якщо впаде. Заради цього вона готова покаятися, визнати вину, впокоряться, просити прощення, терпіти покарання, ганьбу і приниження.

Давид був готовий терпіти приниження від Шімії, лиш би відновити стосунки з Богом (2 Сам. 16:10-12). І навпаки, для Саула, що згрішив, репутація в суспільстві важила більше, ніж добре ім'я перед Богом: «Прогрішився я! Але вшануй мене перед старшими мого народу та перед Ізраїлем, і вернися зо мною, а я поклонюся Господеві, Богові твоєму» (1 Сам. 15:30).

Для нас, християн, часом здається, що визнання вини перед Богом цілком достатньо, щоб отримати прощення і очищення. Це не зовсім так. Звичайно, приходячи вперше до Христа з покаванням, ми каємось у своїх гріхах, і де би це не сталося — в потаємній кімнаті, на публічному богослужінні чи на лікарняному ліжку — одержуємо прощення через Божу благодать.

Але як бути, коли ми завинили перед людьми? Хіба достатньо внутрішнього розуміння вини і потаємних слів покаання перед Богом? Хіба, образивши когось, можна попросити прощення в Бога, а тій людині лише повідомити: «Ти все ще на мене ображався? Даремно. Бог мені вже давно простив».

Згрішивши проти людини, правильно буде визнати свою вину і перед нею, і перед Богом. Це непросто. Тіло хоче дистанціювання від того, проти кого ми повелися нечесно. А діяти треба всупереч тілу: відчувати вину перед Богом, треба бігти не від Нього, а до Нього; образивши людину, треба не внутрішньо шкодувати про вчинок, а елементарно попросити вибачення.

Я бачив людей, яким було настільки соромно за свої вчинки, що вони не хотіли йти до церкви, а саме це і треба було робити: бігти на зібрання дітей Божих!

Юда Іскаріот визнав свій гріх перед фарисеями, але не покався перед Господом, а потім пішов і вчинив інший гріх, наклавши на себе руки. Петро ж, згрішивши, повівся зовсім інакше! Після воскресіння він шукав можливості зустрітися з Ісусом: біг до порожнього гробу, плив до Нього з човна, щоб смиренно сказати: «Так, Господи, люблю Тебе!».

Якби всі люди, що завинили перед ближніми чи конфліктували з ким-небудь, були здатні ви-

знати свою вину, підійти і смиренно попросити пробачення, то важко навіть уявити, скільки сімей могло бути врятовано, скільки друзів зберегли би стосунки, скільки віруючих залишилися б у своїх церквах.

Вміння говорити про свою вину — вражаюча риса!

Ми покликані прощати, щоб не тримати зло, ненависть і образу у своєму серці, але ще важливіше пам'ятати, що нам треба вітати просити пробачення.

Ось кілька думок на цю тему:

Якщо ми згрішили публічно, то й визнавати вину треба публічно, якщо згрішили проти певної людини, то й просити пробачення треба в неї. Згрішивши лише перед Богом, у Бога й треба просити прощення — окрім певних випадків.

Що це за випадки? Буває гріх настільки серйозний, що в серці нема впевненості, що він переможений і прощення отримано. Або ж людина постійно грішить, кається, знову грішить і не може самотійно здолати гріх. У таких випадках часто потрібна допомога когось із служителів, який міг би вислухати сповідь, помолитися, надихнути і навчити, як жити святим життям. Не священнослужитель прощає гріх, а Бог. Але Божя людина могла б послужити Словом, молитвою і порадою.

Найнеобачніший вчинок — ділитися своїми потаємними проблемами з пліткарем чи людиною, котрою рухає, скоріше, тілесна цікавість до чужого життя, а не співчуття і любов. Зовсім не обов'язково також про всі свої таємні гріхи розповідати натовпу — не завжди це правильно сприймуть. Винятком є гріхи і помилки, які були вчинені перед всіма і на очах у всіх. У такому разі таємно сповідатися в чийсь вуха згодніше не мудро.

Визнання гріха чи помилки не може бути вимушеним. Справжнє каяття завжди добровільне — у цьому полягає акт нашого упокорення. Ахан визнав свою вину, але це був вимушений акт, це було не покаання, його просто впливали на гарячому (Єс. 7:20).

Не можна одночасно каятися і звинувачувати («Я винен, але це все через тебе»). Навіть якщо інша людина також завинила, все-таки, покаання пов'язане з нашим прагненням звільнитися від вини і гріха. Наприклад, я визнав, що не мав слухності перед атеїстом, з яким сперечався з приводу Бетховена, хоча в питанні безбожництва помилявся він. Мені довелося зазначити, що в питанні віри я залишаюся при своїй думці. Але моя помилка була очевидною, а тому я й не «клював» його за переконання і попросив пробачення за свій промах.

Слово «вибачаюсь» далеко від покаання. «Харчуюсь», «годоюсь», «гріюся» відрізняються від «харчую», «годою», «грію» тим, що дії людини спрямовані щодо себе — себе вона харчує, годує, гріє. Тому «вибачаюсь» звучить наступним чином: «Май на увазі, я сам собі вибачив».

Замість цього краще сказати: «Вибачте мені, будь ласка», «Я жалію про вчинене», «Простіть, будь ласка» або «Я помилявся».

Не важливо, як до нашого каяття поставиться той, перед ким ми провинилися. Часто людям буває важко пробачати. Неправильно, не одержавши прощення від людини, ставати в позу: «Ах так! Ти не прощаєш? Тоді я беру свої слова назад...» і наново розпалювати конфлікт. Ми робимо належне перед Богом незалежно від зустрічних дій людей.

Ми покликані каятися і визнавати свою провину не тому, що це знайде схвалення в людей, а лише тому, що це правильне перед Богом, і Писання говорить про це: «Отже, признавайтесь один перед одним у своїх прогріхах і молись один за одного, щоб вам уздоровитись. Бо дуже могутня ревна молитва праведного!» (Як. 5:16).

Я впевнений, що, навчившись відверто просити прощення і визнавати свою провину, ми збережемо свої серця в чистоті і покорі. Це актуально для новоініційованих і пасторів, літніх і молодих людей, чоловіків і жінок, батьків і дітей.

Слава Господу за Його милосердя, довготерпіння і любов. Навіть коли ми помиляємось і падаємо, Він завжди хоче підняти нас, виправити і навчити. Завдяки Його любові навіть найсерйозніші наші промахи перетворюються на життєві уроки, які дозволяють нам ставати іншими і більше не повторювати зроблених помилок.

В ДОЛИНУ СУХИХ КІСТОК ПРИХОДИТЬ ЖИТТЯ

Поки ми живемо на землі, в життя приходять різні складні обставини. В таких обставинах варто пам'ятати кілька важливих принципів.

«Була надо мною Господня рука, і Дух Господній випроводив мене, і спинив мене серед долини, а вона — повна кісток!» (Єс. 37:1). На пророкові була рука Господня. Бог повів його в долину сухих кісток. Ця долина не була тим, чого він очікував. Бог привів його на місце, де не було життя, місце, котре не подобалося пророку.

Багато християн кажуть: «Якщо Бог зі мною, то Він не може привести мене в долину сухих кісток чи смертної тіні». Багато очікують всього найкращого у світському розумінні: кращої сім'ї, автомашини, роботи і так далі. Ми не думаємо, що Бог може привести нас туди, де нам не сподобається. Багато християн зупиняються на цій сходинці, говорячи: «Це не Бог, це не воля Божя в моєму житті. Чому Бог мені дав таку сім'ю? Чому Бог привів мене в це селище? Чому? Чому? Чому?».

Бог — це Бог! Він має право привести в долину сухих кісток, в долину смертної тіні, у виноградник, вивести на гору, привести в квітучий сад. Він — Бог. Він має право чинити так, як вважає за потрібне.

У кожного з нас своя місія і своя дорога. Важливо, щоб ми розуміли, що Господь провадить нас по цій землі. Іноді Він веде нас туди, де смерть, де нема перемоги, нема радості. І тоді дуже важливо не заритися в ті кістки, а звести очі й побачити Бога, у Котрого є надія і перемога.

Ісус також пережив випробування. Але Він вийшов з пустині в силі Духа Святого. І в Його служінні відбувалися вражаючі чуда: зцілення, воскресіння, вигнання нечистих духів. Якщо тобі щось не подобається, це не обов'язково не від Бога.

«Він обвів мене біля них навколо... Чи оживуть оці кістки?» (Єс. 37:2-3). Коли ми опиняємось в «долині сухих кісток», Бог починає говорити з нами: «Сину людський, чи оживуть оці кістки?». Говорити для того, щоб ми вірили Йому і почали надіятися на Нього в серці і душі. Але люди впадають в крайнощі: «Напевне, мій син-наркоман ніколи не зміниться», «В того нічого не вийшло, в того також, і в мене не вийде»...

За сухими кістками ми не бачимо Бога. Коли двоє учнів Ісуса йшли по дорозі в село Еммаус, віра покинула їх серця, і вони міркували, чому так сталося і що далі робити. Негативне налаштування перешкодило їм впізнати Ісуса. «Долина сухих кісток» заповнила всі їхні думки, і для Бога вже не залишилися місця.

Дуже важливо не впадати в іншу крайність і відповідати, як відповів пророк Єзекіїль: «Господи Боже, — Ти знаєш!». Деякі люди займаються самонавіюванням: «Усе буде добре, все буде добре...», хоча в них вже все погано. Правильна відповідь — це могутня платформа для того, щоб побачити виконання пророцтва в нашому житті. Єзекіїль говорив: «Господи Боже, — Ти знаєш!». Важливо наслідувати Христа: «Та проте — не Моя, а Твоя нехай станеться воля!». Це відчиняє двері для того, щоб ми могли зробити наступний крок у виконанні Божої волі.

«Пророкуй про ці кістки... а кістки зближалися, кістка до кістки своєї» (Єс. 37:4-7). Навіть якщо все виглядає не так, як нам хотілося, Бог чинить чудо і з'єднає кістки. Люди сконцентровані на видимому. Швидко втомлюючись, ми починаємо говорити те, що говорять інші, керуємось почуттями і досвідом. Натомість необхідно продовжувати говорити те, що сказав Бог. Бог виконає все, що сказав, Слово Боже живе і діяльне.

«І побачив я, аж ось на них жили... та духа не було в них» (Єс. 37:8). Пророк, побачивши, що пророцтво починає сповнюватися, але... Щось Бог зробив, ми вже на півдорозі, але зауважуємо якусь нову деталь, яка не сповнилася. І приходять дух розчарування, котрий намагається зупинити нас у виконанні Божої волі.

«І сказав Він мені: «Пророкуй до духа, пророкуй, сину людський... і поставали на ноги свої, — військо дуже-дуже велике!» (Єс. 37:9-10). Дуже важливо чути Бога і приймати Його волю, і Він спрямує нас в інше русло, дасть нове слово, нову молитву. Важливо покладатися на Його волю.

Христос спілкувався з Богом, Йому було необхідне Його керівництво. Він був ведений Духом Божим. Він був прикладом того, як необхідно підпорядковувати своє життя Богові і йти за Ним.

Можливо, ви опинилися «в долині сухих кісток» і починаєте думати, що це не від Бога. Не зупиняйтеся, у Бога є слово для вас на цю мить життя.

П. К.

БОЖА СИЛА

«Бо Царство Боже не в слові, а в силі» (1 Кор. 4:20).

Ми відрізняємось від людей цього світу тим, що не лихословимо, не лаємося, не випиваємо й не куримо. Але Царство Боже не лише в тому, як ми живемо. Багато людей навколо нас також не п'ють, не курять і поводяться цілком пристойно. Ми відрізняємося тим, що в нас є сила. Сила, котру дав Бог.

Ісус Христос сказав: «Поправді, поправді кажу вам: Хто вірує в Мене, той учинить діла, які чиню Я, і ще більші від них він учинить, бо Я йду до Отця» (Ів. 14:12).

Петро був звичайним рибалкою. Він увірвав у Христа і радів, коли люди калялися після його проповіді, а демони покидали одержимих людей. Але Ісус сказав, що Петро вчинить більше.

Ми повинні бачити силу Божу в нашому житті. Ми прийшли не до мертвого Бога, а до живого. Сила Божа повинна бути в нас. А немає її з кількох причин.

«Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете

в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії та аж до останнього краю землі» (Дії 1:8). Церква мала величезну силу, люди спасалися. Сьогодні Бог, як і раніше, являє Свою славу. Бог не змінюється, це ми змінюємось. Ми перестаємо говорити про Спасителя.

Павло пише, що для нього в благовісті захована сила Божа. Коли ми проповідуюмо Слово, ми наповнюємося цією силою. Коли ми проповідуємо, ми відкриваємо себе для слави Божої. Сила Божа нам дана для того, щоб ми були Його свідками.

Проповідуймо Євангеліє! Навколо так багато людей, котрі потребують спасіння. Тож не мовчімо!

«Знай же ти це, що останніми днями настануть тяжкі часи. Будуть бо люди тоді самолюбні, грошолобні, зарозумілі, горді, богозневажники... що більше люблять розкоші, аніж люблять Бога, — вони мають вигляд благочестя, але сили його відреклися» (2 Тим. 3:1-5). Лише вигляд благочестя — ось друга причина, чому людина не може відчувати силу Божу. Коли вона лише виглядає благочестиво, а всередині неслухняна своїм батькам, нестримлива, невдячна і т. д. Чому ми не отримуємо відповіді на молитви, проповід-

уємо, а люди не каються? Причина в тому, що іноді ми маємо благочестивий вигляд, а всередині заздимо, пишаємося, осуджуємо... Тому Павло й радить тренуватися в благочесті.

Страх і жаль до себе — третя причина. Ми починаємо боятися, що в нас нічого не вийде, що ми не зуміємо щось зробити. Напевне, це відбувається, коли ми не померли для себе.

«Поправді, поправді кажу вам: коли зерно пшеничне, як у землю впаде, не помере, то одне зостається; як умре ж, плід рясний принесе. Хто кохає душу свою, той погубить її, хто ж ненавидить душу свою на цій світі — збереже її в вічне життя» (Ів. 12:24-25). Поки ти думаєш, як до тебе будуть ставитися інші, сили Божої не буде. Коли ми цілком посвячуємося Богові, сила Божа приходить.

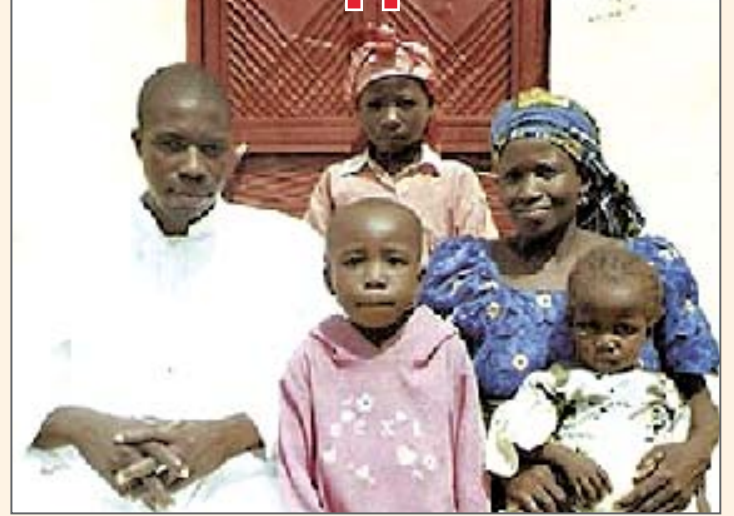
Остання причина — невдячність. Нам треба прославляти нашого Бога і бути вдячними завжди. Якось Павла і Силу схопили і кинули до в'язниці, закувавши в кайдани. І вони у в'язниці прославляли Бога. Не почали нарікати, мовляв, за що, ой які вони бідні і нещасні.

Слава Бога в кожній життєвій ситуації — і прийде Його сила.

Отож коли ми є свідками Ісуса, коли живемо благочестивим життям, а не лише вдаємо благочестивих, коли забуваємо про себе і присвячуємо себе Богові, коли завжди і всюди прославляємо Бога — Бог через нас буде діяти у Своїй силі і славі.

О. Х.

ЗАЛИШИЛИСЬ ВІРНИМИ ДО СМЕРТІ

Реальна історія мучеників Божих

Пастор з Нігерії Джеймс Муса Ріке залишився вірним Христові після того, як мусульманські екстремісти вбили на його очах жінку і дітей. Вони вистрелили в 35-річну дружину пастора, а потім порубали її мечетею.

Помираючи, вона запитала свого чоловіка: «Невже це кінець? Ми більше ніколи не будемо разом?».

Пастор Джеймс потис її руку і промовив: «Тримайся за свою віру в Христа, ми скоро зустрінемося і ніколи більше не розлучимось».

Після цього екстремісти вбили дітей пастора. Коли вони підійшли до його 13-літньої дочки і сказали, що зараз вб'ють її і подивляться, як Ісус її буде спасати, вона відповіла, що Ісус вже спас її і вони лише допоможуть їй бути разом з Ним.

«Бог — сиротам Батько» (Пс. 67:6)

Підтримай «Місію християнина»

В Галичі розпочато будівництво дитячого будинку сімейного типу

Благодійний фонд «Місія християнина» своєю метою бачить благодійну діяльність в інтересах суспільства, у тому числі в інтересах дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування. А таких в Україні близько 100 тисяч.

У м. Галичі — райцентрі Івано-Франківської області фонд розпочав будівництво дитячого будинку сімейного типу. Вже ведеться перебудова старого двоповерхового приміщення, яке стане домівкою для 24-30 дітей-сиріт.

Ви можете долучитися до цієї благородної місії. Адже доброчинність і милосердя — риси правдивого християнина.

Ваші фінанси стовідсотково будуть використані на допомогу дітям-сиротам. Ви можете допомогти також будівельними матеріалами або іншими доступними для вас засобами (звертайтеся за тел. +38 096 642 48 54).

Наші реквізити:

БО «Благодійний фонд
«Місія християнина»
р/р 26000000012329
ПАТ «Фольксбанк»
МФО 325213
ЄДРПОУ 37951827

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ХРИСТІЯНАМ

Мир вам і домам вашим! Нехай перебуває з вами мудрість Божа, і нехай не залишить вас сила Духа Святого в молитвах ваших.

Мандруючи світом в пошуках Істини, я твердо переконався, що для всіх народів, які проживають на землі, Ісус Христос — єдиний і Церква Його єдина, тому що є частиною Його Тіла. Це відкриття, явлене мені з Божої милості, я відкрито виголошую перед всіма, тому що, мандруючи, я бачив християнські церкви різних конфесій, котрі якщо й не ворогують, то ігнорують одна одну, як брати, що посварилися між собою.

Як Бог не сприймає задуми погані і розбиває, як глиняний горщик, в один день країни невірних, так і князь світу цього намагається зруйнувати Церкву Христову, вносячи розбрат між нами, дроблячи Церкву на осколки різних конфесій, гра-

ючи на струнах гордині і марнославства людського ества, стараючись схилити багатьох на шлях розділення.

Сказане в Біблії про те, що дім, розділившись сам в собі, не вистіить, стосується повною мірою і нас, брати. Як розчепірені пальці руки слабкі самі по собі, а разом, стиснуті в кулак, стають великою силою, так і християнські Церкви сильні у своїй єдності.

Ті, що розпинали Ісуса Христа, не знали, що чинили, думаючи, що розпинають сина теслі. А тепер більше половини світу веде календар від Його народження. Цим Бог показав перед всіма велич Ісуса Христа. Отже, слова Його правдиві і праведні. Тож нехай слова Ісуса, сказані на Таємній вечері: «Щоб були всі одно!», стануть світлом, яке освітить шлях нашого християнського єднання.

Нехай благодать Господа Ісуса Христа буде зі всіма нами!

З повагою,

Олександр Сухарев

МИ НЕ САМІ!

«Тож і ми, мавши навколо себе велику таку хмару свідків...» (Євр. 12:1).

В 11-му розділі Послання до євреїв описані видатні подвиги віруючих людей часів Старого Заповіту. Цим людям довелося витримати чимало випробувань. Майже всі вони дійшли до перемоги через неймовірно труднощі.

Тому автор Послання до євреїв говорить, що коли наша віра піддається випробуванням, ми не самотні: «Тож і ми, мавши навколо себе велику таку хмару свідків, скиньмо всякий тягар та гріх, що облутує нас, та й біжимо з терпелістю до боротьби, яка перед нами...» (Євр. 12:1).

Згадаймо Ноя, Авраама, Сарру, Якова, Йосипа, Мойсея, Гедеона, Варака, Самсона,

Давида, Самуїла та інших пророків, котрі перенесли важкі випробування. Біблія містить багато прикладів того, як люди, одержавши від Бога обітницю, всім серцем повірили Йому і терпеливо очікували виконання обіцяного. Переживаючи труднощі, терплячи випробування, вони не здавалися і вірно продовжували виконувати Божу волю.

Не думаймо, що такі люди були лише в біблійні часи. Нині не бракує християн, яким випадає нелегке життя, але вони не здаються.

Тому не здаваймося, не опускаймо рук. Труднощі минуть, і з Божою допомогою ми здобудемо перемогу.

ЗНІМАЙ ШУБУ, ДІДУ!

Історію цю розповів наприкінці минулого століття диакон однієї з баптистських церков Самарської області Росії.

Служив у Самарі (тоді це місто називалося Куйбишев) з 1975 по 1979 роки баптистський пресвітер Антон Кіндратович Тичкін. Архіви «Братського вісника» підтверджують це. І трапилося з ним одна вельми колоритна історія.

Була в Антона Кіндратовича шуба. І ось якось лютою зимою ішов цей смиренний Божий служитель з церкви додому. На вулиці темно, холодно, ні душі...

Раптом звідкись появляються кілька підозрілих осіб, котрі, оминаючи традиційний «етикет», тобто навіть не просячи закурити, вимагають:

— Знімай шубу, діду!

— Хлопці! Побійтеся Бога. Я старий вже, замерзну насмерть. Я тут живу недалеко, дійдемо до під'їзду, я вам там шубу віддам, а сам додому прошмигну!

Невідомо чому, але грабіжники погодилися. І ось йдуть вони тісною компанією, стережуть діда, щоб не втік.

Тут раптом, як в кіно, виринається світло фар, чути скрегіт гальм, і поруч з гол-ком-

панією зупиняється легковик. За кермом здоровий парубок, член церкви, і з ним ще троє молодих мускулих баптистів. Побачивши свого пресвітера, кричать:

— Антоне Кіндратовичу! У нас в авто є одне місце, сідайте, підвеземо. Година пізня, ще шпана якась причепиться!

Тут би і розсміявся нашому пресвітеру щасливим сміхом, сісти в машину і помчати в туманну далину, вигукуючи вслід розгубленим грабіжникам про Божий суд і карі небесні!

Але замість цього Кіндратович спокійно заявляє:

— Ви, дорогі брати, їдьте собі з Богом. Мене ось друзі додому доведуть! — і показує на своїх «звіроподібних» супутників.

Брати низзяли плечима, подумавши, що старенькому видніше, з ким дружити, і послушно поїхали. А налякана гол-компанія продовжила дорогу до будинку пресвітера.

Біля під'їзду Тичкін, крехтячи, почав знімати шубу. Раптом важка рука одного з грабіжників лягла йому на плече:

— Ти, батьку, того... Не трудись! Пробач нам, а шубу собі залиш. Ми друзів не грабуємо!

ТЕЛЕФОН ДОВІРИ

Дорогі друзі! Якщо ви опинилися в ситуації, з якої не бачите виходу, якщо потребуєте допомоги, підтримки, поради, потіхи або просто доброго слова — телефонуйте: +38 (066) 0000-462, +38 (093) 0000-462

№ 5 (92)

Виходить щомісяця

ТРАВЕНЬ 2012 р.

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1;

тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21

E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»

Обсяг — 1,86 умовного

друкованого аркуша.

Тираж — 15000 примірників.

Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023, код 20559726